

Transformându-ți viața

Procesul de convertire

© 2000, 2002 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel.

Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autori: Roger Foster, Scott Ashley, Jim Franks, Bruce Gore. Critici Editoriali: John Bald, Roy Holladay, John Jewell, , Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Introducere

Cuvântul convertire este auzit adesea în cercurile religioase. Lumea vorbește în mod obișnuit despre „convertirea” lor, cum au ajuns să fie „converțiți.” Ce înseamnă aceste cuvinte?

Convertirea, în contextul religios, se referă în general la o schimbare de la o credință la alta, sau de adăugarea unei credințe religioase noi. Dar este aceasta tot ce este într-o convertire?

Unii folosesc cuvântul *convertire* ca să însemne aproape orice schimbare dramatică spre mai bine pe care oamenii aleg s-o facă prin eforturile lor proprii, uneori dând impresia greșită că toate asemenea schimbări induse de sine sunt dela Dumnezeu. Aceasta, totuși, simplu nu este adevărat. Oamenii pot și se schimbă fără intervenția lui Dumnezeu – dar nu în același fel în care convertirea este descrisă în Biblie.

Chiar și fără un fundal religios, lumea – din cauza definiției de dicționar a cuvântului – înțelege că *convertirea* se referă la o schimbare. Dacă ceva este convertit, este *schimbat* într-un fel oarecare.

Concepția biblică de convertire desigur că implică schimbare. Spre exemplu, relatează că Pavel și Barnabas, cum călătoreau spre Ierusalem, „și-au urmat drumul prin Fenicia și Samaria, istorisind *întoarcerea* Neamurilor la Dumnezeu; și au făcut o mare bucurie tuturor fraților” (Faptele Apostolilor 15:3, emfaza adăugată peste tot).

Dar dacă o persoană este convertită – schimbată – din ce s-a schimbat ea, și în ce s-a schimbat?

În Biblie convertirea este reprezentată ca un *proces miraculos, transformator al vieții* – un proces care nu este posibil fără intervenția directă, activă și participarea lui Dumnezeu. De fapt, El inițiază procesul de convertire. El deschide mai întâi mințile celor pe care El îi cheamă, sau *invită*, la convertire astfel că ei încep să înțeleagă Scripturile cu o claritate și o profunzime pe care nu ar fi putut s-o atingă pe contul lor propriu.

Acest proces minunat, miraculos începe de obicei când indivizii pe care îi cheamă Dumnezeu aud, sau citesc, adevărul lui Dumnezeu explicat cu exactitate de adevărații Lui servitori. Creatorul nostru începe să le deschidă mințile la acel moment ca să înțeleagă mesajul adevărat al lui Isus Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu începe acum să aibă sens. La fel cum începe să apară un desen când piesele unui joc din bucățele sunt potrivite împreună, tot așa cei pe care Dumnezeu îi invită să fie converțiți încep să înțeleagă Sfintele Scripturi. Aceasta este *minunea* chemării lui Dumnezeu.

Ce urmează depinde de alegerile pe care ei le fac când aud sau citesc adevărul lui Dumnezeu. Ei îi pot răspunde lui Dumnezeu și pot cere ajutorul Lui ca să aplice ceea ce au aflat. Sau pot să-și întoarcă spatele la înțelegerea adevărului pe care abia l-au primit.

Deși El este clar că încurajează ființele omenesti „să aleagă viața” (Deuteronom 30:19), Dumnezeu nu forțează pe nimeni să facă alegerea corectă. Dar, cum vom vedea noi în curând, consecințele alegerilor noastre sunt enorme.

În această broșură noi vom examina învățăturile Bibliei despre convertire. Contrar cu ceea ce mulți cred, nu este un eveniment de o singură dată. De fapt, Scripturile dezvăluie că este un *proces*.

Procesul începe prin chemarea lui Dumnezeu, urmată de pașii cheie de pocăire, botez și primirea Duhului Sfânt – culminând în final cu venirea lui Isus Hristos, când cei morți în Hristos sunt înviați la nemurire și li se va da viața veșnică. Aceasta este transformarea ultimă, fiind schimbat dela un muritor la o ființă nemuritoare!

Să începem căutarea noastră – direct dela Cuvântul lui Dumnezeu – pentru o înțelegere a acestei transformări miraculoase numită convertire.

Cine sunt oamenii „chemați, aleși și credincioși” ai lui Dumnezeu?

Isus Hristos a exclamat, „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21).

Avertismentul Lui ar trebui să ne facă pe toți să considerăm cu atenție credințele și presupunerile noastre religioase. Dece? Pentru că mulți care pretind că sunt adepții Lui, care pretind că au făcut lucruri mari în numele Lui, vor fi refuzați de El. El le va spune, „*Niciodată nu v-am cunoscut*” (versul 23).

Cum putem noi, atunci, să distingem între discipolii autentici ai lui Hristos care fac cu adevărat voința Tatălui de aceia care îl chemă pe Isus „Domn” dar refuză să facă voința lui Dumnezeu?

Astăzi suntem confrunțați de sute de grupuri religioase, fiecare pretinzând să fie Creștin, și privindu-se ca posedând acel ceva special care le dă pecetea aprobării lui Dumnezeu. Cele mai multe grupuri care profesează că sunt Creștine, se reprezintă pe sine că au o „chemare,” ca fiind „alese” de Dumnezeu. Chiar și multe grupuri religioase necreștine se privesc pe sine ca fiind alese în mod divin.

Indiferent cum o privim, scena religioasă este plină de confuzie. Nu e de mirare că milioane de oameni sunt suspicioși față de toate religiile. Este posibil ca să sortezi prin acest talmeș-balmeș religios?

Intr-adevăr, este posibil – dacă suntem dispuși să privim cinstit la fapte și să acceptăm adevărul așa cum este dezvăluit în Scripturi.

Isus Hristos este real. El a fost reînviat. El este viu. Și impresia Lui asupra acestei lumi a depășit pe aceea a oricărui om care a trăit vre-odată.

Cei mai mulți sunt familiari cu numele de Isus Hristos. Dar cât de mulți știu ce a învățat El? Care a fost misiunea Lui? Ce îi face pe adevărații lui adepți să fie diferiți? Cine Îl reprezintă cu adevărat?

Isus a spus, „Voi zidi Biserica Mea.” Cuvântul grec tradus „biserică” în Biblie este *ekklesia*, însemnând o adunare sau, mai exact, „o chemare afară” sau „cei chemați afară.” *Dicționarul Expositor al lui Vine al cuvintelor din Vechiul și Noul Testament* [Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words] notează că *ekklesia* este „dela *ek*,” „afară din,” și *klesis* „o chemare” (*kaleo*, „a chema”),” și „a fost folosit între greci despre un grup de cetățeni „adunați” să discute afaceri de stat, Faptele Apostolilor 19:39” (1985, „Adunare”).

Cartea Evrei descrie acest grup de credincioși ca „adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți” (Evrei 12:23). Pavel îi descrie ca „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15).

Isus a avertizat că „*strâmtă* este poarta, *îngustă* este calea care duce la viață, și *puțini* sunt cei ce o află” (Matei 7:14).

Pericolele înșelătoriei

Să fim cumva surprinși? Cei mai mulți oameni ignoră cuvintele lui Isus când nu sunt de acord cu ele. Cu toate acestea, Isus le spune aceluia care dorește să fie adevărați discipoli ai Lui „*intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea*” (Matei 7:13).

Chiar dacă unul devine discipol al lui Hristos, el încă este în pericol de a fi înhățat înapoi de ghiarele Satanei, cel mai mare adversar al celor ce ar fi evlavioși. Apostolul Pavel și-a exprimat grija lui pentru cei care fuseseră convertiți la creștinism sub serviciul lui:

„Dar mă tem că, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credincioșia care este față de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine” (2 Corinteni 11:3-4).

Pavel a fost uimit că oamenii se pot întoarce atât de ușor dela învățăturile lui ca să creadă o evanghelie frauduloasă, să îmbrățișeze un duh mincinos și chiar să accepte o convertire și un Mântuitor fals. Satana este un maestru al minciunii. Mult prea mulți oameni sunt prăzi ușoare, chiar după ce ei au îmbrățișat adevărul lui Dumnezeu. Ei sunt ademiniți de învățători convingători prezentând o credință falsă.

Pavel continuă, „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitorii ai neprihăririi” (2 Corinteni 11:13-15).

Nu este de mirare că atâtea varietăți de credințe numite fals „Creștine” sunt învățate sub numele lui Isus Hristos. Numele Lui servește ca o mască pentru doctrinele și filozofiile religioase care nu au originat cu El sau cu apostolii Lui.

Isus ne previne: „Mulți îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți care lucrați fărădelege!” (Matei 7:13-14). Practica fărădelegii poate anula toate faptele bune.

Nesupunerea este naturală

Fărădelegea, componentul cheie al neprihăririi false a acestor evanghelii mincinoase, este o expresie naturală a ceea ce noi numim *natura omenească*.

Pavel a scris că, „Fiindcă umblarea după lucrurile pământești este *vrăjmășie* împotriva lui Dumnezeu, căci, ea *nu se supune* Legii lui Dumnezeu, și *nici nu poate să se supună*. Deci, cei ce sunt pământești, *nu pot să placă* lui Dumnezeu” (Romani 8:7-8). Înclinarea noastră naturală nu este să ne supunem lui Dumnezeu, dar să-i rezistăm Lui și felului Lui de viață. Ca un rezultat, alternative pentru mesajul adevărat al lui Hristos s-au născocit ca să acomodeze îndărătnicia naturii omenești de a trăi după Poruncile lui Dumnezeu.

Cei mai mulți oameni care acceptă aceste reguli ilegale sunt fără îndoială sinceri. Ei au acceptat și au crezut un mesaj fraudulos care a fost înmânat omenirii de secole.

Această amăgire este nespus de puternică. Pavel prezice efectul ei aproape de timpul de sfârșit: „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevăratului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:9-11).

Sub influența Satanei, „dumnezeul veacului acestuia,” omenirea a fost orbită complet (2 Corinteni 4:4). Puterea nevăzută a diavolului domină omenirea astfel încât „toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19). Mulți oameni au acceptat o evanghelie falsă și o idee coruptă despre ce înseamnă convertirea.

Acum, înapoi la întrebarea noastră inițială: Ce pune de o parte pe discipolii autentici ai lui Isus de cei care ar crede că sunt adevărații Lui discipoli dar în realitate au căzut pradă minciunilor Satanei?

Chemați și aleși

Ideea că cineva trebuie să fie „chemat” și „ales” a originat cu Însuși Isus, care a spus discipolilor Lui că „mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14). Noțiunea de a fi *chemat* și de a fi *ales* sunt amândouă legitime biblic, deși sunt rareori înțelese și de obicei folosite greșit. Să fim siguri că le înțelegem corect.

„Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” Aceasta este ce a spus Isus. Dar ce înseamnă?

Dorința lui Dumnezeu este să dea mântuirea – viața veșnică – întregii omeniri. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Cheia, totuși, este că nu toți vor fi mântuiți în acest timp, în această epocă (Romani 11:7-8, 25:26; Efeseni 1:7-10).

Dumnezeu *alege* o persoană să primească viața veșnică numai când ea află și acceptă adevărul, se pocăiește și este botezată. Dar cum poate să distingă ea adevărul de eroare?

Adevărul, a explicat Isus, este ce dezvăluie Dumnezeu prin Cuvântul Său, Biblia (Ioan 17:17). Ca să devină acceptabili lui Dumnezeu, toți trebuie să recunoască și să accepte Cuvântul lui Dumnezeu ca sursa principală de adevăr. Creatorul nostru „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:1-4).

Toți trebuie să se pocăiască

După aflarea fundamentelor adevărului lui Dumnezeu, omul trebuie să se pocăiască. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară ci *toți să vină la pocăință*” (2 Petre 3:9). Nu sunt excepții. Dumnezeu vrea ca *toți* să se pocăiască.

O *înțelegere corectă* a evangheliei Mântuitorului Isus ne ajută să înțelegem planul lui Dumnezeu pentru noi și *dece* trebuie să ne pocăim. Acea înțelegere a viitorului pe care îl are Dumnezeu pentru noi ne ajută să vedem *dece* noi trebuie să ne predăm lui Dumnezeu și să ne transformăm viețile noastre cu ajutorul Lui.

Dar cum poate cineva să obțină această înțelegere? Pavel răspunde: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au

auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:14:15).

Pavel zice că noi trebuie să fim învățați de acei care cu adevărat *sunt trimiși de Dumnezeu*. Servitorii Lui credincioși care nu învață fărădelegea, care sunt credincioși Cuvântului lui Dumnezeu, care propovăduiesc ascultarea de Dumnezeu și că pocăința înseamnă oprirea de a mai păcătui și încetarea de a mai încălca Poruncile lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4).

Hai să considerăm diferența între a fi *chemat* și a fi *ales*. „Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, *în sfințirea Duhului și credința adevărului*. Iată la ce v-a chemat El, prin *Evanghelia noastră*, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 2:13-14).

Aici vedem că lumea este *chemată* (invitată) de propovăduirea evangheliei (noutățile bune despre Împărăția lui Dumnezeu). Ei primesc cunoștința că au nevoie să se pocăiască de păcatele lor.

Aceia care răspund pozitiv la acea chemare, acea invitație, sunt aleși pentru mântuire. Cum? Prin a crede adevărul și prin a fi sanctificat (pus de o parte) *prin primirea Sfântului Duh*.

Diferite răspunsuri la evanghelie

Procedura lui Dumnezeu de a ne chema și a ne alege este o triere care începe cu o minune dela Dumnezeu. Isus spune, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes...” (Ioan 6:44). El adaugă, „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu” (versul 65). Este o mărturie remarcabilă pentru atotputernica putere a lui Dumnezeu că El încă ne poate ajunge în ciuda influențelor lui Satana, natura noastră plină de defecte și atracțiile lumii păcătoase prezente.

Dumnezeu *trimite* invitația. El *ne atrage* inimile către El. El *ne acordă* dorința să-i învățăm căile, să ne supunem voința noastră Lui. Dar înclinarea noastră naturală este să rezistăm legilor Lui (Romani 8:7). Oferind voința noastră lui Dumnezeu este cu adevărat o minune, „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Isus folosește fabula semănătorului și a seminței ca să ilustreze răspunsurile diferite ale oamenilor pentru evanghelie. În fabulă toți aud adevărul Cuvântului lui Dumnezeu propovăduit. Dar numai aceia pe care îi cheamă Dumnezeu prind adevărul și-l înțeleg. Oamenii răspund diferit la mesaj. Tu poți citi fabula semănătorului și a seminței în Matei 13, unde Isus nu numai că spune povestea dar și explică semnificația ei.

Mai întâi Isus explică răspunsul celor care nu au fost încă chemați. Ei nu înțeleg ceea ce aud. „Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel Rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sămânța căzută lângă drum” (versul 19). Asemenea oameni nu vor pricepe niciodată mesajul și semnificația lui.

Apoi El explică trei răspunsuri diferite dela aceia care înțeleg. Dumnezeu le-a deschis mințile; ei pricep înțelesul. Dar ei răspund diferit și pentru motive diferite.

Acceptarea de scurtă durată

„Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie; *dar n-are rădăcină în el*, ci ține până la o vreme, și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el” (versurile 20-21).

Primul răspuns al acestei persoane este de acceptare bucuroasă, dar el se retrage repede. Dece? El se dă înapoi din cauza presiunii altor oameni care nu înțeleg. Lui îi pasă mai mult de ce gândesc alți oameni decât de ce gândește Dumnezeu. Îi este frică să clatine barca. Are mai multă importanță să se conformeze cu cei din jur. Necazurile, sau persecuția, pe care le suferă încercând să trăiască felul de viață al lui Dumnezeu îl face să se poticnească. El refuză chemarea lui Dumnezeu.

„Sămânța căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; *dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor* înecă acest Cuvânt, și ajunge neroditor” (versul 22).

Această persoană nu este preocupată de părerea semenilor lui. Dar ea are o altă problemă: egoismul. Menținând starea lui și acumularea avuțiilor îi consumă interesul, timpul și energia. El nu are timp pentru Dumnezeu. El este prea ocupat având grijă de el însuși. Lucrurile materiale sunt mai importante decât cele spirituale. El, de asemenea, respinge chemarea lui Dumnezeu.

Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; *el aduce roadă*: un grăunte dă o sută, altul șazeci, altul treizeci” (versul 23).

Această persoană înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și îl ia serios. El îl pune în practică. El își schimbă viața! Această persoană a fost aleasă pentru mântuire. El îl pune pe Dumnezeu primul în viața lui.

Mulți sunt chemați. Mulți primesc ocazia ca Dumnezeu să lucreze în ei „vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Dar numai *puțini răspund*. Acești puțini se pocăiesc cu adevărat și își predau voința lor lui Dumnezeu, făcând un angajament să asculte de Poruncile lui Dumnezeu. Acei care răspund la chemarea lui Dumnezeu sunt aleși de Dumnezeu pentru că ei au ales să-L servească și să-L asculte pe Dumnezeu și să-L pună pe el mai întâi.

Ei trebuie să rămână credincioși

Când Dumnezeu le oferă ocazia ca să-L servească pe El, *alegerea* este a lor. Acea alegere nu este o decizie numai pentru o singură dată. Ei trebuie să se oblige pe ei acelei alegeri și să persevereze până la sfârșit (Matei 24:13).

La sfârșitul acestei epoci conducătorii care îi rezistă lui Hristos „se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că EL este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. *Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu el* de asemenea” (Apocalipsa 17:12-14).

Notează că acei care sunt cu Hristos nu sunt numai chemați și aleși; ei sunt de asemenea *credincioși*. Fiind chemat și ales nu este sfârșitul poveștii. Ca să fie mântuiți ei trebuie să rămână *credincioși* chemării lor.

Uneori noi putem fi chemați să ne dovedim credința prin îndurarea necazurilor și învingând obstacolele credinței noastre ca dovadă a angajamentului nostru continuu de a-L servi pe Dumnezeu. Poporul Lui convertit cu adevărat este desemnat de Scripturi ca „trupul lui Hristos” (1 Corinteni 12:27) și „Biserica Dumnezeului celui viu” (1 Timotei 3:15).

Dumnezeu a exprimat foarte clar cine îi sunt discipolii adevărați. Ei sunt chemați mai întâi la pocăință având mințile deschise pentru înțelegerea corectă a învățăturilor Scripturilor.

Ei răspund prin alegerea de a-și preda voința lor lui Dumnezeu ca Duhul Lui să le poată ghida inimile și comportarea, ei sunt *aleși* pentru mântuire – să aibă parte din împărăția Lui veșnică. Atunci acei care îi rămân credincioși supuși sunt adevărații „chemați, aleși și credincioși” popor al lui Dumnezeu!

Ce trebuie să fac eu?

Biserica Noului Testament – corpul spiritual chemat și ales să devină poporul credincios al lui Dumnezeu – a început cu Dumnezeu dând Duhul Sfânt discipolilor lui Hristos în una din sărbătorile Lui anuale, Sărbătoarea Pentecostului. Faptele Apostolilor 2 înregistrează cum Duhul lui Dumnezeu a venit asupra celor care îl crezuseră pe Isus, au acceptat învățăturile Lui și L-au urmat cu credință. Dar minunile nu s-au oprit acolo. Mii de alții care se adunaseră împreună în ziua aceea au fost uimiți de minunile pe care ei de asemenea le-au văzut și auzit.

Cum Apostolul Petru a vorbit în ziua aceea, el a anunțat că Mântuitorul promis sosise. Dar, în loc să fie acceptat, El a fost refuzat și a suferit o moarte violentă. Petre a explicat că fiecare ființă omenească poartă răspunderea pentru moartea lui Hristos – nu numai soldații Romani sau micul grup de evrei care au arestat și l-au pus pe Isus la judecată.

În audiență au fost vizitatori din națiunile din jurul lumii Mediteraneene și atâta de departe cât Parthia și Mesopotamia la est (Faptele Apostolilor 2:7-11). Mulți dintre ei probabil că nici nu fuseseră în Ierusalem atunci când Isus fusese omorât mai devreme în acel an.

Acestei audiențe diverse Petru a declarat: „Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, *voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege*. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morții, pentru că nu este cu putință să fie ținut de ea” (versurile 22-24).

„Ce să facem?”

Unii dintre ascultătorii lui Petru au recunoscut semnificația cuvintelor lui. Deși ei nu ar fi fost amestecați direct în cauzarea morții lui Isus, ei au prins, din propovăduirea puternică a lui Petru, că motivul adevărat pentru care Mântuitorul a fost răstignit a fost ca să plătească penalitatea pentru păcatele pe care ei și toate celelalte ființe omenești le comiseseră! Pentru ei mesajul lui Petre a fost personal și direct.

Petru a continuat: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, *pe care L-ați răstignit voi*. După ce au auzit aceste

cuvinte, *ei au rămas străpunși în inimă*, și au zis lui Petre și celorlalți apostoli: *"Fraților, ce să facem?"* (versurile 36-37).

Da, ei au fost „străpunși la inimă.” Sentimentul lor de vinovăție i-a copleșit. Auzind reproșul lui Petre, ei nu au reflectat asupra faptelor lor bune de-a lungul anilor, dar asupra păcatelor care le pătau viețile lor. Într-adevăr, *ce ar putea să facă?*

Petre le-a răspuns imediat: Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (versul 38). Exact așa au și făcut. Numai în acea zi 3,000 „ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați” (versul 41).

Dumnezeu încă poruncește pocăință

De atunci, membrii Bisericii credincioase lui Dumnezeu au continuat să propovăduiască acelaș mesaj pe care l-a adus Isus, Mesia și Mântuitorul nostru: veștile bune ale mântuirii, Împărăția lui Dumnezeu și că toți trebuie să se pocăiască. (Marcu 1:14-15).

Răspunsul la mesaj este diferit. Unii nu dau nici o atenție. Alții arată numai un interes trecător. Dar puțini îl recunosc ca noutățile cele mai importante și excitante pe care le-au auzit ei vreodată – o perlă foarte scumpă! Poate că tu ești unul dintre aceia.

După cum am citit deja, lumea prezentă păcătoasă este orbită spiritual de Satana (Apocalipsa 12:9; 1 Ioan 5:19). Dar Dumnezeu cheamă pe câțiva din orbirea lor. Dacă tu ești unul dintre aceia pe care i-a chemat Dumnezeu să înțeleagă Cuvântul Lui și să trăiască după el, atunci tu te-ai putea întreba pe tine aceeași întrebare pe care Petru a auzit-o întrebată în ziua de Pentecost: *Ce ar trebui să fac eu acum?*

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi toți am păcătuit (Romani 3:23). Aceasta ne include pe noi. Dar este așa de ușor să vedem greșeli și fapte rele în alții decât să ne vedem greșelile și defectele noastre.

Totuși noi toți suntem vinovați de gânduri și acte care sunt în contradicție cu Legea de dragoste a lui Dumnezeu. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8-9).

Ca și noi, părinților noștri omenești originari, li s-a dat libertatea de alegere. Deși Dumnezeu i-a îndemnat pe Adam și Eva să-L asculte, El nu l-a impus felul Lui de viață. Din cauza influenței Satanei în Grădina din Eden, ei au ales să nu asculte de instrucțiunile Lui, să se răzvrătească conta Lui și să-l urmeze pe Satana.

De atunci Satana a exersat o putere extraordinară – dar nu absolută – asupra omenirii (2 Corinteni 4:4). Rolul lui în formarea distracțiilor, educației, politicii, reclamelor și standardelor morale ale lumii a fost enorm. Regretabil, dar noi toți suntem produsele acestei lumi; mințile, gândurile și motivările noastre reflectă ani de influență a Satanei asupra vieților noastre (Efeseni 2:2-3).

Totuși, împreună cu această informație, noi trebuie întotdeauna să păstrăm în minte că Dumnezeu Tatăl este, cum ne-a reamintit Isus, „Domn al cerului și al pământului” (Matei 11:25). El este totdeauna pe tronul Său, și supraveghează constant progresul planului și al scopului Său pentru acest glob.

Protejându-i pe cei pe care i-a chemat să învingă păcatul din viețile lor este parte integrală a planului Său. Satan poate face numai ceea ce permite Dumnezeu. Aflăm aceasta din primul capitol ale cărții lui Iov.

Iacov explică de asemenea: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi dela voi” (Iacov 4:7. Individual, cu ajutorul lui Dumnezeu, noi putem rezista și învinge influența Satanei asupra vieților noastre.

Privește cu atenție la tine însuși

Totuși noi trebuie să trăim într-o societate care devine din ce în ce mai rea, mai egoistă și mai arogantă pe măsură ce timpul reînțoarcerii lui Hristos se apropie. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie dar tăgăduindu-și puterea” (2 Timotei 3:1.5).

Atunci, cum ne putem noi separa de asemenea atitudini? Adevărata pocăință include recunoașterea, cu ajutorul lui Dumnezeu, că această atitudine ne-a afectat pe fiecare dintre noi foarte mult. Cum explică Pavel: „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voiele firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3).

Pentru a ne pocăi trebuie să ne uităm lung și cinstit la noi înșine. Altfel vom răspunde la fel ca și fariseii care l-au criticat pe Isus, pentru că a încercat să ajute pe păcătoși și pe colectorii de taxe prin a mânca și a bea cu ei. Isus a răspuns acestor Farisei insensibili: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși” (Luca 5:31-32).

Fariseii au fost prea orbi spirituali ca să se vadă pe ei înșiși așa cum erau. Ei au fost atât de confortabili cu situația lor spirituală încât și-au închis ochii pentru păcatele lor proprii. Ei nici nu au recunoscut nici nu au înțeles avertizarea lui Isus că au nevoie să se pocăiască.

Scripturile ne spun că toți am păcătuit. Deci ne-am câștigat pentru noi pedeapsa morții veșnice (Romani 6:23). Fără intervenția lui Dumnezeu care să ne ajute să ne schimbăm, noi am pieri, fără să mai trăim vreodată!

Dar este dorința lui Dumnezeu să ne transforme, să ne dea puterea de a ne pocăi și de a fi convertiți. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară *ci toți să vină la pocăință*” (2 Petre 3:9).

Dumnezeu oferă o cale de a muta sentința de moarte care atârână peste noi – fără să scuze sau să aprobe nedreptatea noastră. El a trimis pe Fiul Lui să plătească această penalizare în locul nostru. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică” (Ioan 3:16). Dacă noi ne întoarcem de bună voie de la un mod de viață greșit, Dumnezeu este mai mult ca doritor să substituie sângele vărsat al Mântuitorului nostru pentru sentința de moarte pe care am adus-o asupra noastră prin păcatele noastre.

Ce este pocăința?

Hristos a avertizat solemn mulțimea: „...dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel” (Luca 13:3, 5; compară cu Faptele Apostolilor 5:31-32).

Noi rareori auzim cuvântul *pocăință*. Puțini înțeleg ce înseamnă cu adevărat. În ambele, greaca și ebraica, *pocăința* se referă la o schimbare de inimă, o modificare

însemnată a gândirii noastre, o transformare de scop cu accentul pe modificarea comportării unuia.

Petru ne spune „pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3:19). Cuvântul tradus „să fiți convertiți” înseamnă a se întoarce. De la ce să vă întoarceți? Pavel a explicat că plata păcatului este moartea (Romani 6:23). Deci când noi ne pocăim noi trebuie să ne întoarcem îndepărtându-ne de la păcatele de care suntem vinovați să fi comis, și *trebuie ca necondiționat să ne predăm voința noastră lui Dumnezeu*.

Deși Isus a venit ca să ne ia păcatele, noi totuși avem partea noastră de făcut. El nu a venit să ne mântuiască *în* păcatele noastre în timp ce noi *continuăm* să păcătuim.

Dacă un judecător iartă pe cineva de o crimă, el se așteaptă ca acea persoană să înceteze actele sale criminale. El nu îl iartă astfel ca el să continue viața lui de încălcare a legii. Asemănător, noi trebuie să *ne întoarcem* de la actele păcătoase, în fapte și gânduri. Apostolul Ioan ne spune că „Oricine are nădejdea aceasta în El, *se curățește*, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).

Pocăința cuprinde ambele: credința și fapta

Faptele Apostolilor 16 cuprinde relatarea încarcerării lui Pavel și Silas în Filipi, când un cutremur le-a dezlegat lanțurile și a deschis ușile celulelor lor. Temnicerul, recunoscând o minune de la Dumnezeu, i-a rugat pe Pavel și pe Silas ce trebuie să facă să fie mântuit. Ei i-au răspuns, „*Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta*” (Faptele Apostolilor 16:31).

Dar ce cere această credință? Având credință în Isus Hristos nu înseamnă simplu numai să crezi că El este Mântuitorul nostru; este să crezi în mesajul Lui, promisiunea Lui, instrucțiunile Lui. Mai devreme Hristos a întrebat: „De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Când ne pocăim noi *încetăm să mai facem ceea ce este greșit și începem să trăim în armonie cu felul și legile lui Dumnezeu – voința Lui!* Noi încetăm de a mai păcătui deliberat și cu bună știință.

Pocăința ar trebui să includă un sens de mâhnire și rușine, dar pocăință pură, din inimă este *cu mult mai mult decât simplă emoție*. Viețile noastre trebuie să fie schimbate.

Când Dumnezeu ne cheamă el ia orbirea noastră spirituală și ne dă puterea de a înțelege Scripturile Sale ca niciodată mai înainte (Ioan 6:65; Matei 13:11). El ne împuternicește să vedem cât de opuse sunt căile noastre de ale Lui. Noi ajungem la o bifurcare majoră în drumul vieților noastre. Noi întâmpinăm decizii importante. Timpul de pocăință este o cotitură importantă în viața noastră.

Adevărata pocăință este un dar de la Dumnezeu (Faptele Apostolilor 11:18). Dumnezeu ne conduce la acel punct dacă noi răspundem pozitiv la munca Lui cu noi de a ne deschide mințile, și el ne dă înțelegerea Cuvântului Lui și a noastră (Ioan 6:44; 2 Timotei 2:25).

Acum – așa că noi înțelegem că trebuie să ne schimbăm – să examinăm cu atenție explicația biblică a păcatului ca să înțelegem mai bine *ce* avem nevoie să schimbăm.

Rugându-ne pentru un spirit corect și o atitudine nouă

Răspunzând lui Dumnezeu implică nu numai pocăința de actele individuale de păcat. De asemenea implică o recunoaștere că inimile și mințile noastre au fost corupte de lume și de diavol, „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2).

Noi trebuie să vedem nevoia pentru o inimă nouă, un mod diferit de gândit, un spirit și o atitudine corectă – o minte *schimbată*. Noi trebuie să vedem că „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9). Noi ar trebui să dorim s-o înlocuim cu inima lui Hristos (Filipeni 2:5).

Ca David, noi ar trebui să strigăm spre Dumnezeu, „zidește în mine o inimă curată” (Psalmul 51:10). Inima noastră – adică mintea noastră – este sursa principală a problemelor noastre cu păcatul. Actele încep ca gânduri. Gândirea noastră este o parte gravată adânc a cine și ce suntem noi. Noi trebuie să strigăm la Dumnezeu

pentru ajutor să ne curețe dinăuntru spre afară.

Consideră pocăința neprefăcută a lui David: „Ai milă de mine, Dumnezeule în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curăță-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea” (Psalm 51:1-3).

David continuă: „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înlăuntrul meu! Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada. Fă-mă să aud veselie și bucurie și oasele, pe cari le-ai zdrobit Tu, se vor bucura. Întoarce-Ți privirea dela păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (versurile 6-10).

Dece trebuie noi să ne schimbăm felul de a gândi

Isus spune clar că pocăința implică schimbarea *gândurilor noastre*. „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele...” (Marcu 7:20-21). El explică ceea ce ne spurcă vine *dinlăuntru*. El dă exemple a celor mai de bază atitudini și pasiuni care domină gândirea și comportarea: „preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru, și spurcă pe om” (versurile 21-23).

Isaia declară deschis că pocăința este schimbarea felului în care gândim noi. „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). Aici Isaia indică două lucruri pe care noi trebuie să le abandonăm, ca să primim iertarea lui Dumnezeu: căile noastre păcătoase și gândurile noastre păcătoase.

Pentru a ne pocăi trebuie să recunoaștem că cel puțin unele din atracțiile naturii omenești sunt la lucru în mințile noastre, influențând și chiar controlând mințile noastre. Nu fiecare om se supune constant fiecărei trăsături

ale naturii omenești. Toți avem slăbiciunile noastre. O persoană poate să cadă pradă mai des lăcomiei, o altă persoană ipocriziei sau mândriei. Totuși un altul poate avea dificultate de a fi demn de încredere sau cinstit. Dar într-un fel oarecare noi toți exprimăm comportarea și gândirea egoistă.

Pocăința înseamnă că trebuie să ne examinăm pe noi înșine și să ne recunoaștem slăbiciunea noastră specială – zonele unde noi păcătuim în gând sau act. Noi trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ne dezvăluie ce avem nevoie ca să ne schimbăm.

Acesta este de asemenea un process de o viață. Cu cât ne supunem lui Dumnezeu mai mult și cerem ajutorul lui pentru a vedea ce avem nevoie să schimbăm, cu atât mai mult ne deschide El mințile să ne recunoaștem greșelile și slăbiciunile. Acest process durează ani de zile în timp ce creștini dedicați „cresc în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petre 3:18).

O schimbare a felului nostru de a gândi este aspectul cel mai important al adevăratei pocăințe. După ce primim Duhul Sfânt, noi putem să susținem mai bine comportarea corectă ca fructul noului nostru fel de a gândi.

Ce este păcatul?

Am aflat că primul pas în a deveni servitorii chemați, aleși și credincioși ai lui Dumnezeu este să recunoaștem că suntem păcătoși (Romani 3:23; Ioan 1:8). Dar cum *definește* Biblia păcatul? Ce este el?

Biblia definește în mod clar păcatul în câteva Scripturi, fiecare crescând înțelegerea noastră. Dar, mai înainte de a căuta aceste pasaje, noi ar trebui ca mai întâi să aflăm ce înseamnă cuvântul *păcat* în limbajul Bibliei.

Două concepții largi

Cuvintele ebraice și grecești traduse „păcat” prin întreaga Biblie se învârtesc în jurul a două concepții principale. Primul este acela de *transgresiune*. Transgresiunea înseamnă „a călca legea,” sau „a merge dincolo de limite sau hotare determinate.” Acest concept poate fi comparat cu un atlet jucându-se pe câmp cu linii demarcând limitele în care jocul urmează să se joace. Când un jucător trece peste aceste limite el a comis o „transgresiune” sau o „infracțiune”; el a ieșit în afara limitelor. Limitele sunt determinate ca să definească zona jocului, și jucătorii trebuie să stea înăuntrul limitelor.

Cele mai multe cuvinte traduse „păcat” în Biblie implică un al doilea concept, „*a rata ținta*.” Din nou, ca să folosim o analogie din sport, dacă un jucător țintește spre un scop și ratează, cât de multe puncte va primi? Nici unul. El a ratat scopul, a ratat ținta spre care țintise.

Acest punct de vedere al păcatului include concepția că noi, intenționând să mergem într-o anumită direcție dar deviind în afară de cale pe margine, ne continuând în direcția pe care o planificasem, cu rezultatul că nu ajungem la scopul pe care ni-l plănuisem. Noi am ratat.

Această concepție de asemenea cuprinde ideea de a izbuti să te măsoari la nivelul unui anumit standard. Spre exemplu, cele mai multe cursuri și examene academice sunt calificate conform cu un standard minim. Un nivel de performanță minimă este de așteptat, și orice mai puțin este un insucces. Prin neconformarea cu standardul, noi am „*ratat ținta*”; nu trecem. Noi putem să ratăm ținta fie prin ratarea scopului spre care am țintit sau prin a da greș. În fiecare din situații noi nu reușim să ajungem ținta pusă pentru noi.

Ambele aceste concepții, încălcarea și ratarea țintei, implică *o cerință de bază*. Dacă noi transgresăm, adică trecem peste limită de partea ei greșită, atunci trebuie să fie o *graniță* sau *limită* peste care să putem trece. Dacă greșim ținta, atunci trebuie să fie *o țintă* sau *un standard* spre care noi să țintim. Păcatul, atunci, înseamnă *încălcarea limitelor* pe care ni le-a impus Dumnezeu – sau *ratarea acelei ținte*.

Aici definiția biblică a păcatului devine deosebit de importantă. Scripturile definesc granițele sau limitele drepte pe care Dumnezeu le-a pus pentru noi. Ele definesc câmpul jocului în care noi trebuie să trăim. Ele definesc ținta – caracterul drept – spre care noi trebuie să țintim, împreună cu standardele pe care Dumnezeu se așteaptă ca noi să le atingem.

Cu alte cuvinte, definițiile biblice ale păcatului ne indică standardele pe care Dumnezeu ni le-a dat ca să definească *ce este acceptabil* pentru El și *ce nu Îi este acceptabil*. Ele ne arată ce atinge și ceea ce nu corespunde acelor standarde. Ele dezvăluie și definesc principiile fundamentale pe care Dumnezeu ni le-a dat cu care să trăim.

Definițiile păcatului în Biblie nu sunt arbitrare, ce să faci și ce să nu faci. În loc, ele ne arată *felul în care trăiește Dumnezeu*. Ele dezvăluie principiile spirituale pe care le trăiește El, aceleași standarde de comportare pe care le așteaptă din partea noastră.

Încălcând legea lui Dumnezeu

Care sunt atunci, limitele și standardele pe care Dumnezeu le-a pus pentru noi și care definesc păcatul? Definiția cea mai de bază a păcatului este în 1 Ioan 3:4: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” Aici Dumnezeu definește o limită pentru omenire. El zice că păcatul este încălcarea legii Lui spirituale, sfinte (Romani 7:12-14). Violând acea lege – trecând peste acea limită divină, acea limită pusă de Dumnezeu pentru noi – este păcat.

Alte traduceri ne ajută să obținem o altă perspectivă importantă privitor la acest vers. „Cine comite păcat de asemenea comite fărădelege; și păcatul este *fărădelege*.”

Cuvântul tradus „fărădelege” este cuvântul grec *anomia*, însemnând „fără lege” sau „împotriva legii.” Concepția transmisă aici este că păcatul este *încălcarea* activă a legilor și principiilor morale de bază ale lui Dumnezeu. Aceasta se referă la acțiuni care nu numai că sunt în afara limitelor legii lui Dumnezeu, dar acțiuni care sunt în răzvrătire deliberată împotriva legilor Lui.

Dumnezeu a dat legile Sale umanității ca să ne arate felul Lui de dragoste. Legile lui *definesc* cum demonstrăm noi dragostea pentru Dumnezeu și pentru celelalte ființe umane (Deuteronom 30:15-16; Matei 22:35-40; 1 Ioan 5:3). Păcatul este violarea legii de dragoste a lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a arătat o cale să trăim în pace și armonie cu El și cu omenirea, și El definește acest fel de viață prin Legea Lui. Când noi păcătuim, noi încălcăm, noi violăm acea limită prin încălcarea legii Lui.

O definiție mai largă a păcatului

Noi găsim o definiție mai largă a păcatului în 1 Ioan 5:17: „*Orice nelegiuire este păcat...*” Alte versiuni ale Bibliei ne ajută să înțelegem mai complet sensul: „Fiecare *acțiune greșită* este păcat” (Noul Testament al Secolului Douăzeci [Twentieth Century New Testament]), „Fiecare *act ilegal* este păcat” (Engleza Modernă a lui Filip [Phillip’s Modern English]), „Orice fel *de ilegalitate* este păcat” (Noul Testament al lui Weymouth în vorbire modernă [Weymouth New Testament in Modern Speech]), „*Toată nedreptatea* este păcat” (Traducerea lui Moffatt [Moffatt Translation]).

Cuvântul tradus „nelegiuire,” „acțiune greșită,” „act ilegal” și „nedreptate” din aceste versiuni este cuvântul grecesc *adikia*. Dicționarul Expositor al Cuvintelor din Biblie [Expository Dictionary of Bible Words] îl definește ca „o acțiune care cauzează daună vizibilă unei alte persoane în violare a standardului divin” (Lawrence Richards, 1985, „Păcat”).

Alte înțelesuri ale cuvântului și în forma sa de verb sunt „răufăcători,” „necinstiți,” „nedrepti,” „răutate,” „a fi nedrept,” „a dăuna,” „a maltrata,” „a răni” și „a face rău (unei alte persoane)” (ibid).

Aceste înțelesuri merg dincolo de simple fapte și acțiuni *fizice* și trec în *atitudini* și *motivări* pentru acțiunile noastre și ce se petrece în mințile noastre. Ele implică *gândurile noastre*.

Isus clarifică aceasta în Matei 5:21-22: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecării.” Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului, iar oricine-i va zice: „Nebunule”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei.”

Aicea Isus ne trage atenția asupra principiului fundamental al Legii: Dacă noi judecăm pe alții, privindu-i ca fiind fără valoare, și neavând dreptul nici la viață nici la existență, acest fel de atitudine mândră, răutăcioasă ne pune în pericol de moarte eternă, nu numai de împietrire fizică. Hristos ne-a arătat că păcatul include nu numai acțiunile noastre fizice dar și gândurile și atitudinile noastre.

Noi ar trebui să ne dăm seama că păcatul începe în minte. Când noi dăm voie gândurilor rele să ne intre în minte, și să stea acolo, eventual ele pot să sară în acțiune, conducându-ne la păcat. Noi suntem ceea ce socotim noi că suntem (Proverbe 23:7).

Ce este greșit cu natura noastră omenească?

Biblia îl descrie pe Satana ca fiind meșterul manipulator al naturii umane. Slăbiciunile noastre combinate cu influența diavolului au condus întreaga lume la păcat (Apocalipsa 12:9). Pavel explică „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei...” (2 Corinteni 4:4).

Pavel le reamintește discipolilor credincioși ai lui Hristos că „voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în cari trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, *a duhului* care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi *toți* odinioară când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor

noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:1-3).

Din cauza minciunilor Satanei și a tendințelor spre păcat ale naturii omenești, „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Noi trebuie să înțelegem, totuși, că diavolul nu ne poate forța să păcătuiem. El numai ne poate influența prin *slăbiciunile firii* noastre. Dar câteva zone principale ale firii noastre sunt manipulate de Satana cu ușurință.

Prima, dorințele noastre carnale, egoiste, ne pun în dificultate. „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și acestea sunt: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de

partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea, Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5:19-21).

Pavel descrie grafic efectele pe care firea pământească (poftele carnale) le are asupra comportării omenești. „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că, își necinstesc singuri trupurile...

„căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.

„Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestimate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, laudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac” (Romani 1:24-32).

A doua, duplicitatea noastră naturală, inclusiv *autoînșelarea*, este o slăbiciune majoră în mintea pământească. „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? „Eu,

Domnul, cercetez inima, și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecare după purtarea lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17:9-10).

Normal că noi căutăm căi de a ne justifica poftele, dorințele noastre păcătoase, și comportările care se nasc din ele. Noi ne mințim singuri ca să credem că, de când dorințele noastre sunt naturale, că după toate nu sunt atât de rele. Dar cuvântul lui Dumnezeu ne reamintește că „Multe căi *pot părea bune* omului, dar la urmă se văd că *duc la moarte*” (Proverbe 14:12; 16:25). Moartea este rezultatul final al trăitului în mod greșit (Romani 6:23).

Al treilea, noi avem o tendință naturală de a *ne displace având dorințele carnale (firea pământească) limitate de reguli*, chiar și de regulile lui Dumnezeu. Pavel explică: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firei pământești, umblă după lucrurile firei pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firei pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiind că umblarea după lucrurile firei pământești este *vrăjmășie* împotriva lui Dumnezeu, căci, *ea nu se supune* Legii lui Dumnezeu, și nici *nu poate să se supună*. Deci, cei ce sunt pământești (dominați de ea), nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:5-8).

Acestea și alte slăbiciuni ale firei pământești sunt ceea ce noi numim natura omenească. Satana profită de natura noastră slabă și lacomă prin a ne convinge să depindem mai mult de emoțiile, nevoile și dorințele noastre decât de ce am depinde în mod normal. Dar noi trebuie să jucăm partea noastră. Fără influența pozitivă a Duhului lui Dumnezeu, pur și simplu noi nu suntem înclinați natural ca să trăim conform cu instrucțiunile lui Dumnezeu.

Deci Pavel ne avertizează: „...Dacă trăiți după îndemnul ei (ale firii pământești), veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele

trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:13-14).

Noi nu trebuie să ne călcăm pe conștiință

Scopul lui Dumnezeu este să clădească în noi caractere spirituale, mature, evlavioase, în această viață, aducându-ne tot timpul mai asemănător cu El (Matei 5:48). Noi avem partea noastră în clădirea unui caracter evlavios, veșnic, prin a rămâne credincioși la ceea ce este drept în ciuda atracțiilor împotriva. Noi trebuie să rezistăm tentațiilor de a face lucrurile pe care știm că nu ar trebui să le facem. Noi trebuie să trăim cu credința că Dumnezeu ne va da puterea să îndurăm orice încercări vom întâmpina în această viață.

Dar când noi facem un compromis noi distrugem caracterul pe care Dumnezeu ne ajută să construim. Noi ne predăm. De fiecare dată când noi cedăm aflăm că este mai greu să rezistăm tentației data următoare. A fi credincios este o parte necesară în dezvoltarea caracterului nostru.

Compromisul este în special periculos din cauza modului insidios în care se răspândește. Înainte de a ști, ne găsim în serios pericol spiritual, într-o luptă pentru viețile noastre spirituale. De aceea ne spune Dumnezeu că „*tot ce nu vine din încredințare, este păcat*” (Romani 14:23). Dacă acțiunile noastre nu sunt făcute în credință sau conform credinței, noi păcătuim. Noi trebuie să fim foarte atenți să nu ne violăm conștiința (1 Petre 3:15-16).

Noi avem nevoie să fim siguri că ceea ce facem este făcut în credință și cu încredere, că este drept și acceptabil lui Dumnezeu – sau nu ar trebui s-o facem. Motivele noastre trebuie să fie corecte și cugetul nostru împăcat în orice facem. Deci este esențial că ne educăm conștiința corect astfel că este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Mințile noastre naturale nu sunt capabile să distingă între drept și greșit (Ieremia 10:23). Deci noi trebuie mai întâi să învățăm căile lui Dumnezeu care definesc ce este drept și ce este greșit (Evrei 5:14).

Dumnezeu vrea ca noi să trăim în cuprinsul limitelor și standardelor pe care El ni le-a impus, să ne schimbăm valorile, atitudinile, gândurile și acțiunile noastre în așa fel că sunt aliniate cu standardele Lui. Procesul de convertire poate fi definit simplu ca permițând lui Dumnezeu să lucreze în noi să înlocuiască standardele, valorile și gândurile noastre cu standardele, valorile și gândurile lui Dumnezeu.

Păcat poate fi și ceea ce noi nu facem

Scripturile ne spun că noi putem păcătu prin ceea ce facem. Dar noi putem păcătu de asemenea prin lucrurile pe care *nu le facem*.

Iacov 4:17 explică: „Deci, *cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!*” Acest vers ne spune că sunt unele încălcări care conduc la *păcate prin omisiune*.

Iacov ne spune că dacă știm să facem bine, și recunoaștem că ar trebui să facem anumite lucruri dar neglijăm a le face, *această lipsă este un păcat*. Am țintit greșit. Nu ne-am făcut datoria față de ceea ce am știut că ar fi trebuit să facem.

Cele patru Evanghelii sunt pline cu exemple ale acestui fel de păcat. Isus s-a ciocnit de multe ori de lume care era foarte conștiințioasă în a face anumite lucruri în

strictă supunere la legea lui Dumnezeu dar ne dându-și seama că Dumnezeu se așteaptă la mai mult dela noi decât simpla conformare cu un standard minim de comportare.

În zilele lui Hristos Fariseii strânseseră liste amănunțite cu ceea ce considerau ei să fie ilegal în ziua de Sabat. Ei erau foarte sânguincioși asupra zeciuiei până la ultimul bob sau grăunte de mirodenie. Ei petreceau ore întregi studiind legea, postind și rugându-se. Totuși Hristos i-a numit „ghizi orbi,” „ipocriți” și „un neam de vipere.” Dece?

Simplu, această lume nu putea pricepe *intenția* legii lui Dumnezeu. Ei făceau un efort mare să *nu comită* vre-un păcat. Dar ei erau atâta de concentrați în această luptă că au greșit în mod mizerabil la aplicarea principiilor mai mari, chiar mai importante, a principiilor legii (Evrei 5:12).

Consideră conflictele pe care ei le-au avut cu Isus. Cele mai mari dezacorduri au fost asupra zilei de Sabat. Ei se înfuriau pentru că Hristos vindeca în ziua de Sabat. Conform cu învățăturile lor, cineva putea da ajutor medical în ziua de Sabat numai dacă situația era amenințătoare de viață. Dar când Isus a produs minunile în ziua de Sabat – vindecând oameni care fuseseră infirmi sau bolnavi de ani de zile – în loc să se bucure pentru cei vindecați, ei se înfuriau pe Isus.

Fariseii erau orbiți la binele pe care îl făcea Isus – arătând dragostea, compasiunea și mila care sunt însăși baza legilor lui Dumnezeu. El ușurase mizeria celor care au suferit de ani de zile. Că Isus a făcut aceste acte de milostenie în ziua de Sabat este dovadă că făcând asemenea acte nu este o violare a Sabatului.

A fost din cauza orbirii spirituale a Fariseilor pentru scopul real al legii – și ostilitatea lor, de asemenea violând principiile legii – că Isus i-a numit ipocriți și șerpi.

Ce suntem noi, trebuie să se schimbe

Uneori noi putem face aceeași greșală pe care au făcut-o Fariseii. Noi ne putem concentra atât de mult asupra unui aspect specific al legii lui Dumnezeu încât putem pierde din vedere scopul ei – grija, și exprimarea dragostei, către alții. Este ușor să crezi că numai prin evitarea încălcării literei legii lui Dumnezeu este tot ce este cerut din partea noastră. Dar ce a zis Isus? „Tot așa și voi, după ce faceți tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: „Suntem niște robi netrebniți; am făcut ce eram datori să facem” (Luca 17:10).

Noi îl mulțumim pe Dumnezeu dacă *depășim* minimul absolut al literei legii Lui. Numai cu câteva zile mai înainte de execuția Sa, Isus a elaborat asupra acestui principiu: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită, dela întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ți îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.”

„Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? sau fiindu-Ți sete, Ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine? Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.”

„Apoi le va zice celor dela stânga Lui: „Duceți-vă dela Mine, blestemaților, în focul cel vecinic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit, am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.”...Și aceștia [aceia care nu au făcut nimic din lucrurile acestea] vor merge în pedeapsa vecinică, iar cei neprihăniți [aceia care au făcut aceste lucruri] vor merge în viața veșnică” (Matei 25:31-43, 46).

Isus a ilustrat acest punct cu alte exemple. Parabola lui cu Lazăr și omul bogat (Luca 16:19-31) oferă un exemplu perfect al păcatului prin omitere. Omul bogat nu a luat notă de cerșetorul sărac, un om care nu a avut absolut nici o importanță în viața ocupată a omului bogat dar care era prețuit mult de Dumnezeu.

Un alt om bogat, și-a umplut hambarele cu provizii impresionante în timp ce a neglijat să dea o mână de ajutor celor în nevoie (Luca 12:16-21). Acest om a adunat comori pentru sine, umplându-și hambarele până la refuz cu mult mai mult decât ar fi putut el folosi vre-odată, în timp ce nu a arătat nici o considerație pentru alții – alt păcat prin omitere.

Ocaziile abundă pentru a face binele pe care știm că ar trebui să-l facem. Noi putem începe în familiile noastre imediate, străduindu-ne să le facem puternice, calde, afectuoase și surăse încurajatoare de sprijin pentru toți membrii familiei.

De asemenea avem destule ocazii în afara familiilor noastre. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Iacov 1:27 că religia pură este să „cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.”

Dumnezeu vrea ca noi să devenim mai compătitori, să iubim lumea, să reflectăm modul Lui de viață. El vrea ca noi să devenim mai mult ca Isus din Nazaret, care și-a dat viața Sa ca un sacrificiu pentru întreaga omenire. Există multe ocazii pentru noi să încurajăm, să învigorăm și altfel să arătăm dragoste celor în nevoie. Când noi facem aceste lucruri, noi facem lucruri bune – *sacrificându-ne* timpul și energia noastră pentru bunăstarea și beneficiul altora.

Ce este așa de rău despre Păcat?

Unul dintre principiile fundamentale ale Bibliei ne ajută să înțelegem de ce Dumnezeu vrea ca noi să încetăm de a mai păcătui și să ne întoarcem la El. Acest principiu de bază este acesta: Culegem ceea ce am semănat!

Pavel a pus-o în felul acesta: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea lui pământească putrezirea...” (Gălățeni 6:7-8). Vorbind despre omenire ca un întreg, el explică: „Prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor, nu cunosc calea păcii” (Romani 3:16-17 compară cu Isaia 59:7-8).

Egoismul total care zace în spatele păcatelor care sunt fără considerație față de alții și care sunt chiar inumane este descris foarte clar în Proverbe:

„Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească., nu te lăsa câștigat de ei! Dacă-ți vor zice: „Vino cu noi! Haidem să întindem curse ca să vărsăm sânge, să întindem fără temei lațuri celui nevinovat, haidem să-i înghițim de vii, ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă: vom găsi tot felul de lucruri scumpe, și ne vom umplea casele cu pradă, vei avea și tu partea ta la fel cu noi, o pungă vom avea cu toții!”

„Fiule, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor! Căci picioarele lor aleargă la rău, și se grăbesc să verse sânge. Dar degeaba se aruncă lațul înaintea ochilor tuturor păsărilor; căci ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor. Aceasta este soarta tuturor celor lacomi de câștig. Lăcomia aduce pierderea tuturor celor ce se dedau la ea” (Proverbe 1:10-19).

Păcatul este o cursă; iar fărădelegea este un laț. Poate să apară nedăunător până când consecințele încep să apară. Atunci păcătosul este prins în capcană, înlănțuit de propria lui nebunie. Păcatul nu numai că dăunează pe alții, dar distruge caracterul păcătosului și poate adesea să-i amenințe viața.

Nu există un asemenea lucru ca păcat nedăunător. Până la urmă, păcatul îl face pe fiecare să fie un păgubaș. Citește Psalmul 1 pentru o lecție clară a fructelor trăirii felului lui Dumnezeu contrastat cu rezultatul trăirii păcătoase.

Totuși adesea păcatul este ademenitor pentru că frecvent oferă plăceri și recompense temporare. Noi, deci, suntem prezentați constant cu alegeri. Mai mult decât orice, trebuie să considerăm consecințele acelor alegeri.

Spre exemplu, „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:24-26).

Adesea este greu să vezi rezultatul final al păcatului. Pentru că Diavolul este dumnezeul epocii noastre (2 Corinteni 4:4) și va favoriza pe acei care preferă să păcătuiască (Matei 4:8-10), răul poate să apară ca o cale sigură

și rapidă pentru plăcere și lucruri plăcute.

Dar un asemenea câștig rău obținut vine cu un preț ascuns, cum este exprimat clar în acest Psalm:

„Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi. Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte, și trupul le este încărcat de grăsime. N-au parte de suferințele omenești, și nu sunt loviți ca ceilalți oameni. De aceea mândria le slujește ca salbă, și asupra este haina care-i învelește. Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima. Râd și vorbesc cu răutate de asupra: vorbesc de sus, își înalță gura până la ceruri, și limba le cutreieră pământul.

De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin, și zice: „Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?” Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți, și își măresc bogățiile. Degeaba dar mi-am curățit eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție: căci în fiecare zi sunt lovit, și în toate diminețile sunt pedepsit. Dacă aş zice: „Vreau să vorbesc ca ei,” iată că n-aș fi credincios neamului copiilor Tăi.

M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în sfântul locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama la soarta dela urmă a celor răi.

Da, Tu-i pui în locuri alunecoase, și-i arunci în prăpăd. Cum sunt nimiciți într-o clipă! sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năprasnic. Ca un vis la deșteptare, așa le lepezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta!

Când mi se amăra inima, și mă simțeam străpuns în măruntaie, eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta. Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?

Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stâncă inimii mele și partea mea de moștenire.

Căci cei ce se depărtează de Tine, pier; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși. Cât pentru

mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale ” (Psalm 73:3-28).

Nici o cantitate de câștig temporar nu merită consecințele prezente și viitoare ale păcatului!

Înțelegând de ce păcătuim noi

Acum că am văzut cum definește Biblia păcatul – prin ceea ce facem și ce nu facem – să examinăm o altă întrebare importantă: *De ce păcătuim noi?*

Apostolul Pavel a exprimat elocvent frustrarea pe care o avem noi toți cu păcatul: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:15).

Pentru că Pavel a fost uman, la fel ca noi, a exclamat: „Acum, dacă fac ce nu vreau...nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul, care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (versurile 16-18).

Așa cum a notat Pavel, noi avem numai o putere naturală limitată de a ne conforma corect cu standardele și valorile pe care Dumnezeu le definește în legea Lui.

Isus a explicat că noi am putea să fim dispuși – să avem dorința – de a face ceea ce este corect, totuși noi nu reușim pentru că ne este trupul slab și susceptibil tentației. „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). *Este slăbiciunea cărnii care ne conduce la păcat.*

Să înțelegem această slăbiciune carnală. Să lăsăm Scripturile să explice de ce abandonăm atât de des hotărârea de a nu păcătui și cedăm tentațiilor.

Iacov declară pe șleau că păcatul este generat prin dorințele noastre carnale, pentru că „fiecare este ispitit, când este atras de *pofta* lui însuși și momit. Apoi, *pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului...*” (Iacov 1:14-15). Carnea noastră nu este inerentă rea, dar este inerentă *slabă*. Ca rezultat, atragerile și poftele cărnii noastre ne tentează să păcătuim.

Pavel a exprimat magnitudinea problemei când a scris: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Răspunsul lui Pavel: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, *prin Isus Hristos, Domnul nostru*”... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu *firea pământească*, slujesc legii păcatului” (Romani 7:24). Pavel o face din abundență clar că păcatul începe cu *dorințele carnale* necontrolate.

Când este pofta rea?

Este dorința întotdeauna rea? Când Pavel a scris, „Știu, în adevăr, *că nimic bun* nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7:18), a înțeles el să spună că fiecare poftă a noastră este rea?

Desigur că nu! El ar fi putut spune, la fel de corect: „Știu că în carnea mea nu locuiește nimic ce este inerent rău.”

Carnea, prin ea însăși, este neutră cu privire la păcat și neprihănire. De fapt, când Dumnezeu a sfârșit creația Sa, inclusiv pe Adam și Eva, a căror corpuri le-a

făcut exact ca ale noastre. El a observat, „tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune” (Genesa 1:31). Nimic din ce face Dumnezeu este inerent rău.

Observațiile noastre proprii ar trebui să confirme că poftele și alte nevoi care sunt naturale pentru corpurile noastre au scopuri bune și sănătoase. Dacă nu am avea dorință pentru mâncare, am muri prin înfometare. Dar aceeași dorință, dacă nu este controlată cum trebuie – conduce la glotonie. Nu dorințele naturale și poftele carnale sunt păcătoase. Modul în care le controlăm este bun sau rău.

Fără dorințe viețile noastre ar fi incolore și fără scop. Dorințele servesc ca forțe justificatoare în viețile noastre. De aceea Dumnezeu a creat mecanismele carnale care stimulează dorințele înăuntrul corpurilor noastre.

Nevoia noastră pentru control de sine

Chemarea noastră, atunci, este ca să ne mânuim corect dorințele. Dumnezeu se așteaptă ca să căutăm și să folosim ajutorul Lui în dirijarea lor în canale legitime.

În timp ce se apăra înaintea lui Felix, guvernatorul roman, apostolul Pavel „vorbea despre neprihănire, *despre înfrânare* și despre judecata viitoare...” (Faptele Apostolilor 24:25). Menținând control de sine este unul dintre punctele importante ale Evangheliei. Pavel ne avertizează să „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Romani 13:14). Mai bine, noi trebuie să ne controlăm dorințele ca să nu devină poftă păcătoasă.

Păcatul are tendința să aibă un efect de domino. Se accelerează. Odată ce o dorință devine o poftă necontrolată, începe o serie de alte reacții. Atitudinile către Dumnezeu și alte ființe omenești sunt afectate în mod particular. Se dezvoltă un spirit rău. De aceea Pavel ne îndeamnă să „ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (1 Corinteni 7:1).

Trebuie noi să ne supunem Poruncilor lui Dumnezeu?

Isus arată explicit că supunerea noastră trebuie să includă ascultarea Celor Zece Porunci.

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața vecinică?” El i-a răspuns: „Dece mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intră în viață, *păzește poruncile.*”

„Cari?” I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta;” și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19:16-19).

Ascultarea de Dumnezeu începe prin acceptarea celor Zece Porunci ca standardul permanent pentru valorile și comportarea noastră.

Isus a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci *să împlinesc* [dela cuvântul grecesc *pleroo*, însemnând „a umple până este plin”]. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca *să se fi întâmplat* [dela un alt cuvânt grecesc, *ginomai*, folosit în sensul „a se întâmpla”] toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor, Dar oricine le *va păzi, și va învăța* pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor” (Matei 5:17-19).

Păcatul este ne băgarea în seamă, refuzul de a implementa, ceea

ce ne spune Dumnezeu să facem. Isus ne spune că El nu are nici o intenție de a anula sau a aboli Poruncile lui Dumnezeu și că oricine care își permite să-i învețe pe alții aceea, este într-un

pericol spiritual serios. (Pentru o înțelegere mai profundă cere broșura noastră gratuită *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments]).

Mintea carnală

O minte orbită, confuză de propriile ei „pofte carnale” și de „momelile diavolului,” este denumită în Scriptură ca o „*minte carnală sau fire pământească*.” Pavel scrie: „cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după *lucrurile firii pământești*, este moarte, pe când umblarea după *lucrurile Duhului* este viață și pace. Fiindcă *umblarea după lucrurile firii pământești* este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, *ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună*” (Romani 8:5-7).

Notează că Pavel definește „*firea pământească (sau mintea carnală)*” ca o minte „care umblă după lucrurile firii pământești.” Firea pământească este sinonimă cu „carnal,” (Fii sigur să citești „Ce este greșit cu natura noastră omenească,” p. 18).

Pavel folosește analogia sclaviei ca să ilustreze gradul de subjugare omenească la atracțiile carnale, cum sunt manipulate și influențate de Satana. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost *robi ai păcatului*, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de subt păcat, v-ați făcut *robi ai neprihănirii*” (Romani 6:16-18).

Contracărând o slăbiciune a legii

Legea lui Dumnezeu este perfectă (Psalm 19:7). Este spirituală, sfântă, dreaptă și bună (Romani 7:12-14). Dar apostolul Pavel ne explică cum că deși Legea lui Dumnezeu *definește* ce este păcatul (versul 7), nu îl poate *preveni*. Ne dă cunoștințe despre slăbiciunea carnală, dar nu oferă o putere ca să supună carnea.

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimețând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Sau într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:3-4).

Puterea de a controla dorințele și impulsurile noastre pământești trebuie să vină de la Dumnezeu prin *Duhul Său Sfânt*. „Zic dar, umblați cârmuiți de Duhul Sfânt, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Galateni 5:16-17).

În continuare vom vedea cum ne sunt păcatele iertate ca să putem primi pe Duhul Sfânt și să avem puterea să-i rezistăm și să-l învingem.

Dece să fi botezat?

Pocăința adevărată ne conduce ca să ne predăm necondiționat voinței lui Dumnezeu. Odată ce am ajuns la acest punct, Petre zice că pasul următor este „să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 2:38).

Botezul cu apă este una din practicile cele mai vechi ale creștinismului. Departe de a fi fără folos și arhaic, păstrează semnificații simbolice foarte profunde.

Pentru a înțelege semnificația botezului, trebuie să considerăm cadrul istoric. *Dicționarul Biblic Holman* [The Holman Bible Dictionary] explică: „La un anumit punct aproape de timpul lui Isus, Iudaismul a pus un accent deosebit asupra spălăturii ritualiste pentru curățirea de impurități. Aceasta merge înapoi până la îmbăierile ritualiste ale preoților înaintea oferirii sacrificiilor (Leviticul 16:4, 24). Probabil că, cu puțin înainte de timpul lui Isus sau contemporan cu El, evreii începuseră să-i boteze pe păgânii convertiți, deși circumciziunea încă a rămas ritualul primar de intrare în Iudaism” (1991, „Botezul”).

Din cauza acestui precedent, nimeni nu a considerat straniu pentru Isus și discipolii Săi să accentueze nevoia pentru botez. Dar, în plus față de simbolismul curățirii de impurități, a avut botezul altă semnificație pentru Hristos și apostoli?

Numai un început

Botezul este o reamintire a mai multor adevăruri spirituale profunde. El reprezintă moartea, înmormântarea și învierea – ambele, a lui Hristos și a noastră. Botezul indică acceptarea noastră a sângelui vărsat de Hristos pentru păcatele noastre și ilustrează moartea vieții precedente în mormântul botezului.

Așa cum Isus a fost înviat o ființă spirituală, ieșirea noastră din mormânt – ridicarea din apa botezului -- simbolizează noua noastră viață condusă de Duh. Înțelegerea noastră a adevăratului înțeles al pocăinței și convertirii ridică botezul la mult mai mult decât la numai un simbol; devine un eveniment profund, schimbător al vieții.

Botezul nu este o *concluzie* a procesului de convertire. Pentru noi marchează *un început*. În Romani 6 Pavel se referă la botez ca o chemare „să trăim o viață nouă.” În versul 11 el declară că, în loc să privim moartea, noi devenim „vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Botezul este un semn *extern* al unei schimbări *interioare* a inimii și a minții. Pavel folosește acest tablou intens al unei vieți noi dedicate supunerii și credinței în

Hristos și Tatăl în Coloseni 3:9-10: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de *omul cel vechi*, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu *omul cel nou*, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.”

Evrei 9:14 ne spune că sacrificiul lui Isus, pe care noi îl acceptăm formal la botez, „va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” Aceasta înseamnă că, prin pocăință și botez, noi primim iertarea și numai trebuie să ne simțim vinovați pentru păcatele noastre din trecut.

Cât este de mare iertarea lui Dumnezeu? David ne-o spune: „cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El, cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de noi” (Psalm 103:11-12).

Prin Isaia Dumnezeu ne spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18). Prin sacrificiul lui Hristos, apele botezului au spălat păcatul din viețile noastre (Faptele Apostolilor 22:16). Noi putem merge mai departe cu o conștiință împăcată.

Dece avem nevoie de sacrificiul lui Isus

Scripturile ne spun că „plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Acest dar al vieții ni se oferă prin sacrificiul lui Hristos. „Fiindcă atât a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:16).

Păcatele noastre ne-au separat de Dumnezeu (Isaia 59:2). Dar prin moartea lui Hristos Dumnezeu ne deschide ușa astfel ca noi să putem să fim împăcați cu El.

După cum explică Pavel: „...Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum., când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:8-10).

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui. Și pe voi, cari odinioară erați străini, și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Coloseni 1:19-22).

Cu sute de ani înainte de nașterea lui Isus, Scripturile au prezis că El urma să fie omorât ca sacrificiu pentru păcatele noastre. Descriind viitoarea moarte sacrificială a Mântuitorului, Isaia a scris: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obicinuit cu suferința, era așa de disprețuit că își întorcea fața dela El, și noi nu L-am băgat în seamă.

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rățaceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:3-6).

Pavel explică legătura dintre moartea lui Hristos și botezul nostru: „...Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci,

prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:3-4).

El continuă: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (versul 6).

Cumpărat cu un preț

Până la botezul nostru Biblia ne descrie ca robi ai naturii noastre umane. Dar, odată ce suntem botezați și păcatele noastre sunt iertate, Dumnezeu ne privește ca servitori ai neprihănirii. Noi am fost *răscumpărați*, cumpărați înapoi dela o viață de sclavie în păcat pentru a deveni servitorii lui Dumnezeu și ai adevăratei neprihăniri (Romani 6:16-19).

Ce se întâmplă la botez este o transferare literală de proprietate. Viețile noastre aparțin acum lui Dumnezeu. Din acest moment înainte noi am făcut un angajament să-i spunem lui Dumnezeu, cum a făcut Isus, „...Facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42).

Pavel explică cum acest transfer de proprietate a venit cu un preț: „...Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:20).

Petre specifică prețul: „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petre 1:18-19).

Care este relația dintre semnificația și metoda botezului

Care este modul corect de botezat: stropitul, turnatul, scufundatul sau vre-o altă metodă? După cum arată cele mai multe dintre dicționarele Bibliei, cuvântul tradus ca „botez” este cuvântul grecesc *baptizo*, însemnând „a înmuia” sau „a scufunda.” Limba greacă folosește cuvinte diferite ca să exprime stropitul sau turnatul, dintre care nici unele nu se referă la botez.

Toate exemplele biblice dezvăluie că botezul a fost întotdeauna făcut într-o apă care era suficient de mare și adâncă să permită scufundarea. Ioan 3:23, spre exemplu, ne spune că Ioan Botezătorul „boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape.” Matei înregistrează că atunci când Isus a fost botezat El „a ieșit afară din apă” (Matei 3:16).

Toate celelalte exemple de botezuri de discipolii lui Hristos menționate în Biblie urmează același tipar. Noi citim în Faptele Apostolilor 8:38 că „s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” Nu există nici un alt exemplu biblic de altă metodă de botez prin apă.

Noi găsim un motiv important că scufundarea în apă este *singura* formă corectă de botez. În Romani 6 Pavel descrie botezul ca o *înmormântare* simbolică (versurile 1-6). Nici o altă formă de botez, cu excepția scufundării complete în apă, nu poate descrie o înmormântare adevărată. Botezul reprezintă înmormântarea *vechiului om*.

Scripturile ne arată că botezul trebuie făcut în apă destul de adâncă să scufunde, să fie complet cufundat, pe

noul credincios. Botezul făcut în acest mod este profund în semnificația lui.

Romani 6 arată că reprezintă nu numai o înmormântare a vechiului individ, dar de asemenea credința noastră în *moartea, înmormântarea și învierea lui Isus*, ca Domnul și Stăpânul nostru. El ilustrează de asemenea învierea noastră dintr-o

moarte simbolică la o viață nouă, convertită – prin ieșirea noastră din mormântul de apă al botezului. Reprezintă credința noastră că, așa cum a fost Isus înviat din mormânt, tot așa Dumnezeu ne va învia pe noi la imortalitate la întoarcerea lui Hristos.

Isus a poruncit botezul

Isus a privit ceremonia botezului – care este urmată în cele mai multe relatări biblice de pusul mâinilor – ca fiind atât de importantă încât El a mandat Biserica Lui să se ducă în întreaga lume botezând discipolii care cred în mesajul evangheliei. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20).

Petru a accentuat nevoia de botez, după pocăință, astfel ca noi să putem primi darul lui Dumnezeu al Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2:38).

Botezul reprezintă un angajament serios, schimbător de viață. Este numai pentru aceia care sunt destul de maturi ca să înțeleagă importanța hotărârii lor.

Cu excepția unor ocazii rare pentru unii în anii de sfârșit ai adolescenței, copiii nu pot să priceapă și să facă un asemenea angajament serios și pe viață. În fiecare exemplu specific de botez din Biblie, noi vedem că aceia care sunt botezați, sunt suficient de vârstnici și de maturi ca să poată înțelege pocăința, botezul și gravitatea deciziei lor (vezi „Noi trebuie să calculăm costul,” pagina 30). Nicăieri nu putem găsi un exemplu de un prunc sau de un copil botezați.

Botezul în apă ne curăță simbolic de păcatele noastre din trecut (Faptele Apostolilor 22:16). Dar Isus Hristos nu ne părăsește ca să întâmpinăm viitorul singuri. El ne oferă darul prețios al Duhului Sfânt ca să ne împuternicească pentru o viață de biruințe și serviciu în ascultare și credință.

Noi trebuie să calculăm costul

Botezul reprezintă cel mai important angajament pe care îl putem face noi. Înseamnă bunăvoința noastră de a ne preda în întregime și complet Creatorului nostru, omorând persoana noastră veche, și ridicându-ne dintr-un mormânt de apă pentru a trăi o viață nouă și schimbată.

Cum această hotărâre este un asemenea angajament major, Scripturile ne spun ca să nu-l tratăm cu ușurință.

Mulă lume a fost atrasă de Isus și de propovăduirea Lui, și mari mulțimi L-au urmai uneori din loc în loc. Totuși El i-a avertizat să considere nivelul lor de implicare.

„Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” le-a spus El unei asemenea mulțimi. „Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva

după ce i-a pus temelie, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el și să zică: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi”

„Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimete o solie să ceară pace” (Luca 14:27-32).

El a folosit două exemple ca să ilustreze punctul Lui că noi trebuie să calculăm costul – să recunoaștem și să admitem consecințele – angajamentului nostru de a-l urma pe El. Mai întâi a folosit exemplul cuiva care începe un proiect de construcție scump și de durată. El a notat că nimeni nu ar trebui să înceapă o asemenea acțiune fără ca mai întâi să determine dacă poate sfârși acel angajament până la urmă.

În al doilea exemplu El a comparat angajamentul nostru cu hotărârea de a pleca la război – să înceapă o luptă lungă în care vom întâmpina dificultăți repetate, impedimente și înfrângeri. Suntem noi dispuși să rămânem dedicați unei asemenea lupte până la sfârșit, indiferent de sacrificiile personale pe care le-ar mai cere?

Angajamentul nostru, spune Isus Mântuitorul, trebuie să fie total. „...oricine dintre voi, care nu se leapădă de *tot ce are*, nu poate fi ucenicul Meu” (versul 33). Botezul reprezintă angajamentul nostru deliberat, conștient de a-L pune pe Dumnezeu deasupra a orice alt ceva, indiferent de cost.

Angajamentul pe care îl așteaptă dela noi este într-adevăr mare. Și noi avem promisiunea ajutorului lui Dumnezeu: „Nicidecum n-am să te

las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5).

Pavel ne amintește că: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6). În pofida dificultăților pe care le-a întâmpinat Pavel a rămas concentrat pe „cununa neprihănită, pe care mi-o va da, în „ziua aceea,” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:6). El a știut că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18).

Noi trebuie să considerăm cu atenție costul înainte de a fi botezați. Odată ce ne pocăim, acceptăm sacrificiul lui Isus, suntem botezați și primim Duhul lui Dumnezeu, nu mai este posibil să ne întoarcem înapoi. Isus ne spune că noi nu trebuie să oscilăm în angajamentul nostru. Când un om a fost nedecis dacă să-L urmeze pe El sau nu, Hristos i-a spus: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic (vrednic) pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62).

Dumnezeu ne oferă un viitor atât de glorios că încercările pe care le întâmpinăm în obținerea lui sunt minuscule prin comparație. (Romani 8:18). Pentru acel motiv, cum ne spune în Evrei 2:1-3, „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ținem de lucrurile, pe cari le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o.”

Cum acordă Dumnezeu Duhul Său

Când noi ne pocăim și suntem botezați, noi primim două daruri. Unul este iertarea păcatelor. Toate greșelile noastre din trecut sunt șterse. Noi suntem iertați complet. Al doilea, primim darul promis al Duhului lui Dumnezeu.

Aceasta este pentru că botezul este urmat de ceremonia *pusului mâinilor* de unul sau de mai mulți dintre credincioșii episcopi ai lui Dumnezeu, pentru scopul primirii Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 8:14-17).

Pusul mâinilor este descris de Biblie ca parte din fundația credințelor sau acțiunilor unui credincios (Evrei 6:1-12). Această ceremonie, ca și botezul, reprezintă un pas important în procesul de convertire. Dece? Pentru că cele mai multe exemple din Noul Testament arată că prin pusul mâinilor preoților lui Hristos, Dumnezeu *acordă Duhul Său Sfânt* noilor convertiți.

Ca și botezul, practica de a pune mâinile are rădăcinile ei istorice în Vechiul Testament. În vremurile din antichitate, această practică, adesea însoțită de miruire cu ulei, a fost folosită ca să pună de o parte pe oamenii care să-L servească pe Dumnezeu ca regi și preoți. Era de asemenea folosită uneori ca să pună de o parte sacrificii sau alte lucruri pentru folosire sfântă. Asemănător, punând mâinile după botez înseamnă că noua persoană botezată a fost pusă de o parte pentru Dumnezeu.

Din zilele apostolilor punerea mâinilor după botez a însemnat momentul actual al primirii Duhului Sfânt și punerea de o parte a convertitului ca un copil al lui Dumnezeu. Numai prin darul Duhului Lui Dumnezeu putem dezvolta o atitudine cuvioasă de ascultare și credință. Practica punerii mâinilor pentru primirea Sfântului Duh este menționată în Faptele Apostolilor 8:17; 19:6 and 2 Timotei 1:6.

Când noi primim Duhul lui Dumnezeu începem *o viață nouă* de dezvoltare spirituală, de a înlocui natura noastră omenească egoistă cu natura divină a lui Dumnezeu. Botezul arată că noi suntem puși de o parte ca copii ai lui Dumnezeu., Rezultatul este ghidare și direcție spirituală prin Duhul lui Dumnezeu care se află în noi, conducându-ne spre Împărăția lui Dumnezeu.

Crezi tu că Dumnezeu te conduce la o înțelegere mai completă a Lui și a Cuvântului Lui? Dacă răspunsul este DA atunci trebuie să consideri serios ca să acționezi asupra pașilor pe care Dumnezeu îți spune să îi iei.

Trebuie să fii botezat de un adevărat preot al lui Isus Hristos, cineva care îl respectă pe Dumnezeu și se supune legilor Lui. Pavel a scris: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? (Romani 10:14-15).

Astăzi, Biserica Unită a Lui Dumnezeu (United Church of God) are preoți în aproape toate părțile lumii care sunt pregătiți să dea povețe privitor la botez și să-i boteze pe acei care se întorc spre Dumnezeu în pocăință adevărată. Dacă tu simți că Dumnezeu te cheamă și vrei să te sfătuiești cu unul dintre preoții lui Dumnezeu, atunci te rugăm să iei contact cu noi și te vom pune în legătură cu reprezentantul nostru preoțesc cel mai apropiat de tine.

După botez, Dumnezeu începe să ne transforme viețile prin puterea Sfântului Duh. Să examinăm acum rolul pe care Duhul lui Dumnezeu îl joacă în viața Creștinului după botez.

Sfântul Duh: Puterea Transformatoare a lui Dumnezeu

Nici unul dintre noi nu ar putea să covârșească păcatele și deficiențele noastre fără ajutorul lui Dumnezeu. Chiar dacă noi am putea prin voința noastră proprie să ne modificăm acțiunile, numai Dumnezeu ne poate schimba inimile.

Acesta este motivul pentru care Pavel a apelat la biserica din Roma să nu fie „potriviiți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, *prin înnoirea minții voastre*” (Romani 12:1-2) prin puterea Duhului lui Dumnezeu.

Mai devreme în această scrisoare, în capitolul 8, el ne ajută să înțelegem cum lucrează Duhul Sfânt în viața unui creștin. În versul 14 el scrie că „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu.” Aici vedem că, pentru a fi considerați copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să fim *conduși* de Duhul lui Dumnezeu.

El continuă același gând în versul 9. Aici Pavel declară dogmatic că dacă Duhul lui Dumnezeu nu locuiește în tine, tu nu ești „*al Lui*.” De aceea este vital că noi să ne pocăim și să fim botezați – astfel noi ne putem preda viețile noastre lui Dumnezeu și să primim darul Duhului Lui.

Pavel scrie în altă parte că îl ai pe „Hristos în tine” dacă ești un creștin (Coloseni 1:27). Este prin puterea și influența Duhului lui Dumnezeu că noi îi permitem lui Hristos să trăiască în noi.

După ce el primise Duhul lui Dumnezeu, Pavel a descris noua lui vedere a vieții: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu., ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Înmormântat cu Isus în mormântul de apă al botezului, Pavel acum trăia o viață care numai era a lui proprie. El a descris viața lui transformată ca una care a lăsat pe Hristos *să trăiască din nou înăuntrul lui*. Pavel a încurajat pe alți credincioși „călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 10:11-1). El ne spune, „să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Totuși, noi nu putem să avem succes ca să trăim o viață convertită strict prin eforturile noastre proprii. Noi reușim prin folosința puterii și ajutorului *lui Dumnezeu* în loc de eforturile noastre proprii. Deci, creditul și gloria merg la Dumnezeu.

Pentru ca să-l imităm pe Hristos noi trebuie să-I cerem ajutorul lui Dumnezeu, prin Duhul Lui, astfel ca să ne aducem gândurile, acțiunile și atitudinile în linie cu ale Lui. Trebuie să permitem Duhului Lui să devină forța conducătoare în viețile noastre ca să producă calitățile unei adevărate Creștinătăți. Noi trebuie să ne întrebăm dacă suntem *conduși* cu adevărat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu sau *Îi rezistăm*.

Înțelegând Duhul Sfânt

Ca să pricepem cum lucrează Duhul lui Dumnezeu în noi, trebuie să înțelegem ce este Duhul lui Dumnezeu. Multă lume este confuză asupra acestui punct.

Mai întâi, înțelege că Duhul Sfânt nu este o „persoană” separată, împreună cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, formând o „Sfântă Treime.” Pur și simplu nu există dovadă în Biblie care să susțină credința obișnuită că Duhul Sfânt este o persoană separată, împreună cu Tatăl și Fiul. În Scriptură Duhul Sfânt este descris cel mai des ca *puterea lui Dumnezeu* acționând în viețile noastre. Această putere emanează dela Tatăl, permițându-ne să fim „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu” (Romani 8:14).

Ce face Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pentru noi Creștinii? Această întrebarea afectează inima credințelor noastre religioase, pentru că fără puterea Duhului lui Dumnezeu noi nu putem avea o relație profundă, apropiată cu Tatăl, nici nu putem deveni copiii Lui. Pentru că Duhul locuiește în noi suntem noi numiți copiii lui Dumnezeu (Romani 8:14-17).

Noi trebuie să înțelegem ce înseamnă a fi „călăuzit de Duh.” Duhul lui Dumnezeu nu ne mână, târăște sau împinge; El ne *conduce*. El nu ne va preveni de a nu păcătui, nici nu ne va forța să facem ceea ce este corect. El ne conduce dar noi trebuie să fim voitori să-L urmăm.

Dece nu pot teologii să explice Doctrina Trinității?

Multă lume presupune că Duhul Sfânt, împreună cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos Fiul, formează ceea ce este cunoscut în mod obișnuit ca Trinitatea. Doctrina Trinității exprimă o credință că un Dumnezeu există în trei persoane distincte dar diferite. Este Duhul Sfânt cu adevărat o a treia persoană divină, împreună cu Tatăl și Isus?

În ciuda acestor presupuneri, cuvântul *Trinitate* nu apare nicăieri în Biblie. În fapt, nu a ajuns în folosință obișnuită ca un termen religios decât cu câteva secole după ce ultimele cărți ale Bibliei au fost completate.

Notează această admitere în *Dicționarul Nou al Bibliei* [New Bible Dictionary]: „Termenul „Trinitate” nu este el însuși găsit în Biblie. A fost

folosit mai întâi de Tertulian spre sfârșitul secolului al doilea, dar a primit trecere largă și clarificare oficială *abia în secolele IV și V*” (1996, „Trinitate,” accentuarea adăugată).

Dicționarul continuă să explice cine și ce este Dumnezeul Creștin în realitate...Ca să trateze aceste probleme Părinții Bisericii s-au întâlnit în 325 la Consiliul de la Nicea ca să stabilească o definiție biblică ortodoxă privitor la identitatea divinității. „Totuși, de abia în anul 381, „la Consiliul de la Constantinopol, a fost afirmată divinitatea Duhului...” (ibid.).

Noi putem vedea, atunci, că doctrina Trinității nu a fost oficializată decât cu mult după ce Biblia fusese completată și apostolii de mult morți în mormintele lor. A luat teologilor de

mai târziu câteva secole ca să sorteze ce au crezut ei privitor la Duhul Sfânt.

Și în nici un fel nu sunt clare explicațiile teologilor privitor la Doctrina Trinității. A.W. Tozer, în cartea sa *Cunoștința despre Sfântul* [The Knowledge of the Holy], scrie că Trinitatea este un „mister neînțeles” și încercările să-l înțeleagă „trebuie să rămână pentru totdeauna inutile.” El admite că bisericile, „fără ca să pretindă că înțeleg,” au continuat să propovăduiască această doctrină (1961, pp. 17-18).

Dicționarul Biblic al lui Unger [Unger's Bible Dictionary], în articolul său despre Trinitate, concede că concepția Tertulliană este omenește de nepriceput: „Este admis de toți cei care au meditat asupra acestui subiect că revelația Scripturii aici ne conduce în prezența unui mister profund, și că

orice încercare omenească de a o exprima este din necesitate imperfectă” (1966, p. 1118).

Dece chiar și cei care cred în conceptul unui Duh Sfânt ca o a treia persoană dintr-o presupusă Divinitate Triună, împreună cu Dumnezeu Tatăl și Isus Fiul, găsesc explicația cu atâta dificultate?

Pentru că Biblia nu o propovăduiește! Cineva nu poate dovedi ceva din Biblie care nu este biblic. Biblia este singura noastră sursă de descoperire divină și adevăr, și conceptul Trinității simplu nu este parte din revelația lui Dumnezeu pentru omenire.

Duhul Sfânt, în loc de o persoană distinctă, este descris în Biblie ca fiind puterea divină a lui Dumnezeu (vezi „Este Duhul Sfânt o Persoană?,” pagina 37).

Ajutor Divin prin Duhul Sfânt

Cum ne conduce Duhul lui Dumnezeu? Să considerăm câteva feluri.

Duhul lui Dumnezeu ne ține în contact cu mintea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează cu mintea noastră. Apostolul Ioan îl descrie în felul acesta: „Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat” (1 Ioan 3:24). Prin Duhul lui Dumnezeu, pe care El ni-l dă, noi putem fi influențați de El spre bine. Aceasta este în absolut contrast cu lumea din jurul nostru și cu natura noastră proprie, care ne influențează către rău.

Duhul Lui ne ajută să ajungem la o înțelegere mai profundă a adevărului Lui. Când Isus a promis apostolilor că El le va trimite Duhul la ei, El a zis că îi va conduce „în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Duhul lui Dumnezeu inspiră o înțelegere mai profundă a Cuvântului Său, a scopului și voinței Sale. După cum 1 Corinteni 2:9-11 ne spune: „Dar, după cum este scris: „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.”

Fără Duhul lui Dumnezeu o persoană nu poate înțelege Cuvântul și voința lui Dumnezeu exprimate divin, „căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (versul 14).

Duhul lui Dumnezeu face posibil învingerea. Nimic nu este prea dificil pentru noi când Duhul lui Dumnezeu lucrează în viețile noastre. Romani 8:26 ne spune că Duhul lui Dumnezeu ne ajută în slăbiciunile noastre. Pavel, care a scris scrisoarea

către Romani, vorbește pentru noi toți atunci când zice: „Pot totul în Hristos, care mă întărește.”

Isus le promite creștinilor: „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință” (Matei 19:26; Marcu 10:27). Viața Creștină urmează să fie una de biruire. Noi trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu nu vrea numai ca noi să rămânem acolo unde ne aflăm când am fost chemați. În loc, cum am citit mai devreme, noi trebuie „să nu ne potrivim chipului veacului acestuia, ci să ne prefacem prin înnoirea minții noastre” (Romani 12:2). Creștinismul este o întreagă viață de biruire și creștere – de transformare a gândurilor și minților noastre ca să devină ca a lui Isus Hristos (Filipeni 2:5).

Duhul lui Dumnezeu convinge conștiința noastră și ne ajută să vedem ce este păcatul în realitate. Vorbind de Duhul lui Dumnezeu, care va fi dat urmașilor după moartea Sa, Isus a zis că „va dovedi lumea vinovată...” (Ioan 16:8). Duhul lui Dumnezeu înăuntrul nostru, lucrând cu conștiința noastră, ne ajută să recunoaștem și să evităm păcatul. Vinovăția pe care o simțim este reală când este sugerată de recunoașterea păcatelor.

Duhul Sfânt produce fructe duhovnicești în noi. Întocmai cum un măr produce mere, tot așa Duhul lui Dumnezeu produce un anumit tip de fruct în viața unui Creștin. Pavel descrie fructele care trebuie să fie evidente în aceia dintre noi care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22-23). Fiecare aspect al acestui fruct este demn de un studiu detaliat prin el însuși, legat de o analiză de sine ca să vedem în ce măsură aceste trăsături sunt manifestate în viețile noastre.

Apostolul Pavel însumează procesul de creștere la maturitate spirituală: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin cari El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.

„Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petre 1:3-11).

Duhul lui Dumnezeu de asemenea ne comfertează, încurajează și altfel ne ajută. Isus Hristos a promis să trimită discipolilor Lui un „Ajutor” (Ioan 14:16) sau un „Mângâietor.” Adevărata mângâiere și întărire vine dela Duhul lui Dumnezeu locuind în noi. Duhul lui Dumnezeu ne dă asigurarea că orice se întâmplă este spre binele „celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

Această asigurare oferă o vedere în viață care este rară în lumea noastră. Da, un Creștin poate să devină descurajat, dar este prin Duhul Sfânt că noi începem să privim viața diferit. Cum s-a notat mai devreme, pacea este un alt fruct al Duhului lui Dumnezeu în viața unui Creștin.

Este Sfântul Duh o persoană?

Scripturile vorbesc despre Duhul Sfânt în multe feluri care demonstrează că el nu este o persoană divină. Spre exemplu, Duhul Sfânt este referit ca *un dar* (Faptele Apostolilor 10:45; 1 Timotei 4:14). Ni se spune că poate fi *stins* (1 Tesaloniceni 5:19), poate fi *turnat afară* (Faptele Apostolilor 2:17; 10:45), și că putem fi *botezați cu el* (Matei 3:11). El trebuie să fie *înflăcărat* în noi (2 Timotei 1:6) și de asemenea *reînnoit* în noi (Titus 3:5). Acestea cu certitudine nu sunt atribute ale unei persoane.

Duhul este chemat de asemenea „...Duhul Sfânt care fusese făgăduit...o arvună a moșteniri noastre...un duh de înțelepciune și descoperire...” (Efeseni 1:13:14, 17).

Prin contrast cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, care sunt comparați continuu cu ființe umane în forma și conturul lor, Duhul Sfânt este la fel de continuu reprezentat într-o manieră complet diferită. Este descris ca apărând ca un porumbel (Matei 3:16; Marcu 1:10; Luca 3:22; Ioan 1:32) și ca „limbi de foc” (Faptele Apostolilor 2:3). Isus l-a comparat cu „apa vie” (Ioan 7:37-39).

Evangheliile înregistrează mai multe dovezi că Duhul Sfânt nu este o persoană. În Matei 1:20 citim că Isus a fost „zămislit” dela Duhul Sfânt. Totuși Hristos s-a rugat și s-a adresat continuu Tatălui, nu Duhului Sfânt, ca tatălui Său (Matei 10:32, 33; 11:25-27; 12:50; 15:13; 16:17, 27; 18:10, 35). Niciodată nu a reprezentat El pe Duhul Sfânt ca Tatăl Lui.

Nici nu a vorbit Isus despre Duhul Sfânt ca a treia persoană divină; în loc, El a vorbit numai despre relația dintre El și Dumnezeu Tatăl (Matei 26:39; Marcu 13:32; 15:34; Ioan 5:18, 22; 8:16, 18; 10:30; 13:3; 17:11).

Dacă Dumnezeu era o Trinitate, cu siguranță că apostolul Pavel ar fi înțeles și ar fi accentuat aceasta în învățăturile sale. Totuși noi nu găsim un asemenea concept în scrierile sale. Salutul obișnuit al lui Pavel în scrisorile sale pentru biserici, la fel ca și indivizilor cărora le scria, este, „Har și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!”. Nu este nici o mențiune despre Duhul Sfânt.

Această, exact aceeași salutare, cu numai variații minore, apare în fiecare scrisoare care poartă numele lui Pavel: Romani 1:7; 1 Corinteni 1:3; 2 Corinteni 1:2; Galateni 1:3; Efeseni 1:2; Filipeni 1:2; Coloseni 1:2; 1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:2; 1 Timotei 1:2; 2 Timotei 1:2; Titus 1:4; și Filimon 3. Duhul Sfânt este *totdeauna* lăsat afară din aceste salutări – o scăpare din vedere de necrezut dacă Duhul Sfânt ar fi fost cu adevărat o persoană egală cu Dumnezeu și Isus.

Aceasta este cu atât mai surprinzător când considerăm că bisericile cărora Pavel le scria aveau mulți membri păgâni din origini politeiste care mai înainte se rugaseră la mulți zei. Epistolele lui Pavel nu înregistrează nici o încercare din partea sa să explice Trinitatea sau Duhul Sfânt ca o persoană divină egală cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos.

Apostolul Pavel declară clar că „nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile...și un singur Domn: Isus Hristos...” (1 Corinteni 8:6). El nu face nici o mențiune despre Duhul Sfânt ca o persoană divină.

Cartea finală a Bibliei (și ultima care a fost scrisă) descrie „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1) în care „iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și însuși Dumnezeu ca fi cu ei” (versul 3). Isus Hristos,

„Mielul,” este de asemenea acolo (versul 22). Duhul Sfânt, cu toate acestea, este remarcabil de absent – o altă scăpare din vedere de neconceput dacă acest Duh este a treia persoană a unei Trinități.

„Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24) și Duhul Lui este descris de un înger ca „puterea Celui Prea Înalt” (Luca 1:35). Este aceeași putere pe care noi o putem primi direct de la Dumnezeu.

Multe alte Scripturi arată această legătură între Duhul Sfânt și puterea lui Dumnezeu. Spre exemplu, Pavel îi reamintește lui Timotei „căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7). Alte scripturi se referă la Duhul Sfânt ca *puterea lui Dumnezeu* (Zaharia 4:6; Mica 3:8).

Luca 4:14 înregistrează că Isus Hristos a început serviciul Său „plin de puterea Duhului.” Vorbind despre Duhul Sfânt, care avea să fie dat discipolilor Săi după moartea Lui, Isus le-a spus, „voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi...” (Faptele Apostolilor 1:8).

Petre relatează „cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, și făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El” (Faptele Apostolilor 10:38). Duhul Sfânt este aici asociat cu puterea prin care Dumnezeu era cu El – puterea prin

care Isus Hristos a făcut minuni extraordinare în timpul serviciului său fizic, pământesc. Duhul Sfânt este însăși prezența puterii lui Dumnezeu lucrând activ cu servitorii Lui (Psalm 51:11; 139:7).

Pavel exprimă dorința pentru membrii bisericii ca „prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde,” în același fel în care Isus lucrase în el „prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt” (Romani 15:13, 19).

Acest Duh împuternicește Creștinii să trăiască o viață de dezvoltare și biruințe, de transformare a vieții lor ca să devină ca Isus Hristos.

Când Duhul Sfânt este menționat în Scripturi prin pronume personale cum ar fi „el” sau „el însuși” nu dovedește că Duhul Sfânt este o persoană. Traducătorii Versiunii King James, influențați de credința lor personală că Duhul Sfânt este a treia persoană în Trinitate, în general au tradus pronumele referitoare la Duhul Sfânt ca personale și masculine în loc de neutru.

Traducătorii versiunilor engleze mai târzii ale Bibliei, operând de asemenea după premiza Trinității, au mers un pas mai departe și cel mai des au tradus *toate* referințele la Duhul Sfânt ca masculine. Astfel Duhul lui Dumnezeu este aproape întotdeauna referit cu asemenea pronume personale ca „el” și „a lui” în toate traducerile engleze ale Bibliei.

Un Preot Mare dornic să ne ajute

Cheia soluției problemei păcatului este ajutorul pe care îl primim prin Isus Hristos. Isus a fost născut nu numai ca să facă posibilă iertarea trecutului, dar *ca să ne ajute să cucerim bastioanele păcatului*, obiceiurile înrădăcinate care sunt foarte greu de smuls din viețile noastre. El este Marele nostru Preot milos în Ceruri (Evrei 2:17-18; 8:1-2; 9:11-14; 10:19-23) intervenind la Tatăl în locul nostru (Romani 8:34).

Cum explică Ioan: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Isus este totdeauna gata să ne ajute să fim victorioși asupra păcatului: „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:4-5).

Apostolul Ioan, în timp ce a recunoscut slăbiciunile noastre omenești, ne încurajează ca să nu ne dăm bătuți păcatului: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2).

Aceasta ne dă fiecare motiv de încurajare în lupta noastră zilnică împotriva păcatului. După toate, Hristos a suferit aceleași tentații și ne înțelege pe deplin situația. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15-16).

Cum obținem acel ajutor? Isus ne răspunde: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:7-8).

Crescând în maturitate spirituală

Înțelegând corect adevărul scripturii că Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu care poate transforma viețile noastre ne ajută ca să înțelegem mai bine scopul și voia Lui pentru noi.

Pavel a scris că „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15). El a zis de asemenea, „Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari” (1 Corinteni 14:20).

Procesul de creștere implică învingerea atracției carnale, înlocuind-o cu caracterul lui Hristos. Unde începem?

Ioan ne spune: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3:9). Creștinul convertit nu păcătuiește din obișnuință. În definitiv, el a hotărât să ne se mai întoarcă la păcat.

Sensul aici nu este că nu vom păcătui nici odată ca creștini (1 Ioan 1:8), pentru că noi rămânem umani și imperfecti și încă putem fi influențați de natura noastră și de lumea degenerată din jurul nostru.

Dimpotrivă, sensul este că creștinul nu va mai avea *obiceiul* de a păcătui. El sau ea se vor strădui cu toată puterea să evite păcatul, până la punctul de a fugi de împrejurările în care cineva ar mai putea fi tentat să păcătuiască (1 Corinteni 6:18):

În Efeseni 4 Pavel prezintă o formulă ușor de înțeles pentru a învinge păcatul. El ilustrează metoda prin câteva exemple pentru ca noi să putem pricepe mai ușor despre ce este vorba. Când examinăm aceste versuri notăm trei pași pe care trebuie să-i facem ca să ne schimbăm dela o viață cu păcat la una care reprezintă corect lucrul lui Dumnezeu cu noi și în noi.

Instrucțiunile lui Pavel privitor la învingerea înclinației de a păcătui este „să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:22-24).

Afară cu vechiul

Primul pas, spune Pavel, este „să vă dezbrăcați de omul cel vechi.” Pentru a face aceasta trebuie să ne dăm seama că omul cel vechi este natura noastră fizică, egoistă, care este dușmană lui Dumnezeu (Romani 8:7).

„Vechiul om” la care s-a referit Pavel este atât mintea noastră neconvertită cât și actele individuale de păcat care izvoresc din ea. Cum am discutat mai devreme, firea noastră anterioară trebuie ucisă simbolic prin apa botezului (Romani 6:1-4):

În timp Dumnezeu poate lucra minuni în schimbarea a ceea ce este mai rău în noi prin puterea de transformare a Duhului Său. El ne poate elibera de multele păcate care ne țin încătușați – păcate care mulți cred că nu vor fi niciodată biruite. Noi putem fi eliberați din legăturile care ne-au prins în laț și care ne-au ținut prizonieri.

Cu ajutorul lui Dumnezeu noi suntem eliberați progresiv din modul greșit de viață pe care Paul îl descrie ca sclavie (Romani 6:16). Ca să ne separăm complet de sclavie Pavel ne spune ca să „omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care sunt o închinare la idoli” (Coloseni 3:5).

Pe măsură ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, chiar și după ce suntem botezați și convertiți, noi continuăm să vedem amănunte ale naturii omenești dezvăluite în noi. Scripturile ne ajută să identificăm schimbările pe care noi încă avem nevoie să le facem. Cuvântul lui Dumnezeu, dacă Îl lăsăm, taie și pătrunde cu intensitate la centrul ființei noastre „judecă simțirile și gândurile noastre” (Evrei 4:12).

Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să recunoaștem practicile și gândurile rele (vezi „Dece este studiul Bibliei necesar creșterii spirituale,” pagina 42). Noi putem să ne întoarcem dela ele și să ne avem gânduri curate și să facem fapte bune. Dar *noi nu le putem face singuri!*

Noi avem nevoie să stârnim darul Duhului lui Dumnezeu înăuntrul nostru (2 Timotei 1:6). Acel Duh ne poate reînnoi în fiecare zi și va întări noua noastră natură pentru o luptă biruitoare împotriva păcatului (2 Corinteni 4:16). Cu ajutorul Duhului Lui noi putem „face să moară faptele trupului” (Romani 8:13).

Unii se poticnesc în lupta lor împotriva păcatului când încearcă să-l biruiască prin propria lor putere în loc de a folosi puterea pe care Dumnezeu o face disponibilă prin Duhul Lui. Pavel recunoaște această deficiență omenească. El a știut foarte bine impactul pe care îl are natura omenească pe comportarea noastră „când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (Romani 7:21). Această scriptură descrie lupta lui Pavel – și a fiecărui creștin – dintre natura lui omenească și noua lui natură dumnezeiască.

Prin prezența lui Isus în noi (Galateni 2:20) putem trăi o viață nouă evlavioasă. Noi putem fi răscumpărați „din orice fărâdelege” și purificați ca „un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit 2:14). Cu ajutorul lui Dumnezeu noi putem birui.

Înăuntru cu Noul

Dacă noi ne străduim să eliminăm numai vechiul sine, procesul de biruire este incomplet. Acum vine partea cea mai provocatoare. Noi trebuie, cu ajutorul lui Dumnezeu, să clădim în caracterul nostru trăsături pozitive care sunt opusul defectelor pe care le-am identificat. Cum a explicat Pavel, noi trebuie „să ne îmbrăcăm în omul cel nou” (Efeseni 4:24) cu toate atributele lui dumnezeiești. Noi trebuie să ne îndreptăm atenția și efortul spre comportarea dumnezeiască pe care dorim s-o practicăm.

Noi trebuie să ne concentrăm pe pozitiv ca să eliminăm negativul. Acesta este exemplul folosit de Pavel atât de instructiv și de ajutor: „De aceea lăsați-vă de minciună: „Fiecare să spună aproapelui adevărul...” (versul 25):

Când un mincinos nu mai este un mincinos? El nu încetează de a nu mai fi un mincinos numai pentru că își ține gura închisă. Ca să zicem așa, el încă rămâne un mincinos dar între minciuni. Singurul fel în care un mincinos poate să demonstreze că și-a schimbat caracterul este „să spună aproapei adevărul.”

Noi trebuie să eliminăm vechiul prin noul în noi. Când un recunoscut mincinos începe să spună adevărul, vechile lui feluri de necinste și evaziune încep să se usuce și să dispară. Aceasta este ce se întâmplă când, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, noi ne străduim să învingem modurile noastre vechi de a trăi și de a le înlocui cu căile lui Dumnezeu.

Pavel descrie un alt exemplu, acela de a fura. Când un hoț nu mai este hoț?” Cineva care nu fură în momentul acesta poate fi un hoț între hoții. Singura dovadă demonstrabilă că un hoț și-a schimbat obiceiurile este dacă el începe consecvent să practice opusul.

Simplu, furatul este un act de luare ilegală. Opusul unei atitudini egoiste și de hoție este *datul*. Cu ajutorul lui Dumnezeu un hoț va trebui să învețe să *muncească* „să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit” (versul 28).

Dece studiul Bibliei este necesar creșterii spirituale

Pavel i-a certat pe creștinii corintieni pentru atitudinea și comportarea lor nespirtuală. (1 Corinteni 3:1-4). El a explicat că problemele lor erau cauzate în parte de unii dintre ei care aveau prea puține cunoștințe despre legile lui Dumnezeu. El a scris: „Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii, cari nu cunosc pe Dumnezeu, spre rușinea voastră o spun” (1 Corinteni 15:34).

Noi nu putem onora și servi cum trebuie pe Dumnezeu sau pe Fiul Său, Isus Hristos, dacă nu cunoaștem voia Lui” (Romani 12:2; Coloseni 4:12; Evrei 10:36). Noi obținem aceste cunoștințe prin studiul *diligent, regular* al Bibliei. Pavel a zis: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are dece să-i fie rușine, și care *împarte drept Cuvântul adevărului*” (1 Timotei 2:15).

El i-a explicat lui Timotei: „Tu să rămâi în lucrurile, pe cari *le-ai învățat* și de cari ești deplin încredințat, căci știi dela cine le-ai învățat: din pruncie cunoști *Sfintele Scripturi*, cari pot să-ți dea *înțelepciunea care duce la*

mântuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Timotei 3:14-15).

Ce anume face ca Scripturile să fie atât de necesare pentru mântuirea noastră? Pavel continuă: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire. *Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit* și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (versurile 16-17).

Noi învățăm căile Domnului citind cu atenție și reflectând la semnificația instrucțiunilor Lui. Consideră atitudinea către Cuvântul lui Dumnezeu și a legii Lui exprimate în Psalm 119:97-104:

„Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea. Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine. Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii căci păzesc poruncile Tale. Îmi țin piciorul departe de orice drum rău, *ca să păzesc Cuvântul Tău*. Nu mă depărtez de legile Tale căci Tu mă înveți. Ce dulci sunt cuvintele Tale

pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea. *Prin poruncile Tale mă fac mai priceput. De aceea urăsc orice cale a minciunii.*"

Notează această critică a unora care nu au acordat timpul necesar ca să înțeleagă cu precizie voia Domnului prin studiul diligent al Cuvântului Său:

„În adevăr, voi cari de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva care să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns că aveți nevoie de lapte nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar

hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul" (Evrei 5:12-14).

Pavel însumează importanța pe care el o pune pe creșterea noastră spirituală prin studii personale regulate și cu însemnătate ale Bibliei: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de rodul neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu" (Filipeni 1:9-11).

Cuvinte distructive sau constructive?

Pavel citează totuși un alt exemplu despre modul în care comunicăm. Limbile noastre sunt adesea un indicator al naturii noastre dominante, fie că este bună sau rea. Isus notează că „din prisosul inimii vorbește gura" (Matei 12:34). Iacov ne spune și el că limba necontrolată „este o lume de nelegiuiri" (Iacov 3:6).

Păstrând tăcerea astfel că nu ne scapă nici o comunicare coruptă este un pas în direcția bună. Dar ținând gura închisă nu este dovadă prin ea însăși că natura noastră s-a schimbat. După toate „Chiar și un prost ar trece drept înțelept dacă ar tăcea" (Proverbe 17:28). Natura noastră este schimbată fundamental când începem să ne folosim limba într-un mod pozitiv. „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efeseni 4:29).

Pentru a învinge folosirea nepotrivită a vorbirii, este nevoie să rugăm pe Dumnezeu, ca prin puterea Duhului Lui, să ne ajute să ne concentrăm asupra încurajării și a înălțării altora în loc de a-i ocări sau de a-i rupe în bucăți. Cuvintele noastre ar trebui să izvorască dintr-un „izvor de viață" (Proverbe 10:20). Noi să ne rugăm lui Dumnezeu ca vorbirea noastră să fie „totdeauna cu har, dreașă cu sare" (Coloseni 4:6).

Noi putem să învingem asupra trăsăturilor noastre joase concentrându-ne asupra unei comportări drepte. Aplică formula aceasta, și cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, schimbare va deveni o parte de durată a caracterului nostru.

Cum să stârnim Duhul lui Dumnezeu?

Apostolul Pavel a avertizat membrii uneia din bisericile pe care le începuse el, „Nu stingeți Duhul!” (1 Tesaloniceni 5:19). El a îndemnat de asemenea pe tânărul evangelist Timotei: „...să înflăcărezi (aprinde din nou) darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:6-7).

Pavel a asemănat Duhul lui Dumnezeu cu un tăciune într-un foc care se stinge. El l-a îndemnat pe Timotei să amestece acel cărbune viu, să-l ațâțe în flăcări. El a știut că noi trebuie să fim în gardă contra neglijării darului lui Dumnezeu și a nu-l lăsa să se răcească.

Cum putem noi să menținem curajul, puterea și dragostea pe care Dumnezeu ne-o dă prin Duhul Lui. Putem găsi răspunsul în câteva scripturi.

Pavel ne spune, „...luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit total...” (Efeseni 6:13). Satana va face tot ce va fi în puterea sa pentru a ne descuraja, pentru a ne induce să devenim deziluzionați și înfricoșați – ca să ne abandonăm încrederea în Dumnezeu. Atunci, ce a înțeles Pavel prin „îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu” ca apărare a noastră? Ce putem noi folosi ca să rezistăm unor asemenea atitudini înfrânte de sine ca frica, apatia și descurajarea?

Pavel continuă: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care

veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (versurile 14-17).

Pavel ne spune că avem nevoie să ne menținem în adevărul pe care l-am învățat, concentrându-ne să trăim corect indiferent de circumstanțe. Noi de asemenea trebuie să fim activi aducând contribuția noastră la răspândirea adevăratei evanghelii, fără să pierdem din vedere niciodată că viața veșnică este scopul nostru final și folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca o sabie care taie prin minciună.

Dar egal de important este ceea ce Pavel menționează după aceea: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt, pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (versurile 18-20).

Capacitatea noastră de a rămâne puternici și activi spirituali depinde de cât de mult depindem de Dumnezeu. Și linia noastră de comunicație pentru acest ajutor este prin rugăciune.

Pavel i-a încurajat pe creștini să aibă obiceiul de a se ruga nu numai pentru ei înșiși dar și pentru el și alții, „Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea” (Coloseni 4:2-4).

Una dintre cheile principale pentru a menține lucrul Duhului lui Dumnezeu activ și înflăcărat în viețile noastre este de a păstra mințile noastre pe tabloul mare a ceea ce face Dumnezeu. Dacă stăruim prea mult asupra noastră și a problemelor noastre personale noi devenim cu mult mai vulnerabili la influențele negative ale lui Satan. Pavel a îndemnat pe toți noii convertiți să se vadă pe ei înșiși ca o parte din marele lucru pe care îl face Dumnezeu. Ca omul care dirijează munca lui Dumnezeu în regiunea lor a lumii, el i-a încurajat să suporte cu entuziasm eforturile lui prin rugăciunile lor.

El explică de ce rugăciunile lor erau atât de importante: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim: pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi” (2 Corinteni 1:8-11).

Pavel menționează dragostea lui profundă pentru cei convertiți sub serviciul lui. „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o

va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:3-6).

Este important că noi păstrăm vie și activă încrederea în Dumnezeu. Uneori avem nevoie să combinăm postul cu rugăciunile noastre astfel ca să ne înflăcăram zelul și să ne reînnoim dedicația și angajamentul față de El. Regele David a scris că „îmi smeream sufletul cu post” (Psalm 35:13). Postul este abținerea dela mâncare și băutură ca o modalitate de ne aduce mințile înapoi la realitatea că noi nu suntem de sine stătători. Postitul ne ajută să ne dăm seama cât de fragili suntem și cât de mult depindem de lucruri în afara noastră.

Biblia a înregistrat că oameni mari de credință ca Moise, Elija, Daniel, Pavel și Însuși Isus au postit pentru a se apropia mai mult de Dumnezeu (Exodus 34:28; 1 Regi 19:8; Daniel 9:3; 10:2-3; 2 Corinteni 11:27, Matei 4:2).

Isus a fost acostat cu întrebarea: „Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai Fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc? Isus le-a răspuns: „Oare pot posti nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei nu pot posti. Vor veni zile, când va fi luat mirele dela ei, și atunci vor posti în ziua aceea” (Marcu 2:18-20).

Isus a știut că ucenicii lui adevărați, odată ce El nu mai avea să fie cu ei în carne și oase, uneori vor trebui să postească pentru a recâștiga și reînnoi zelul lor de a-L servi. Ei vor trebui să „stârneasă” darul Duhului Sfânt dinăuntrul lor.

Iacov ne spune, „Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Prin rugăciune continuă și post ocazional noi o putem face. Noi putem dobândi obiceiul de a stimula și înflăcărarea Duhului lui Dumnezeu dinăuntrul nostru.

Care duh va fi cu tine?

Duhul lui Dumnezeu este contrastat cu duhul „amărăciunii și mâniei” din Efeseni 4:31:32: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Când noi facem pofta omului vechi cu toate practicile lui corupte, noi „îi dăm prilej diavolului” (versul 27). Când noi suntem buni și iertători noi reflectăm Duhul lui Dumnezeu.

Poate că acum putem înțelege de ce noi stingem Duhul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:19) dacă refuzăm conducerea Duhului lui Dumnezeu și ne permitem să furăm sau să ne dedăm la comunicări corupte cum ar fi minciuna. Satana prosperă într-un mediu ca acesta.

Dar, când purtăm spiritul omului nou, rezultatele opuse prevalează. Satana urăște comportarea dumnezeiască și nu poate învinge într-un asemenea mediu. Duhul lui Dumnezeu, însă, înflorește numai într-o persoană care trăiește o viață dumnezeiască.

Toate acestea ilustrează minunat câteva adevăruri simple totuși profunde: „Când noi „ne supunem lui Dumnezeu” și „rezistăm diavolului,” el va fugi dela noi (Iacov 4:7). Cum a explicat Pavel: „umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16).

Cel mai simplu mod de a goli un pahar de aerul din el este de a-l umple cu apă. La fel, Dumnezeu poate să învingă firea noastră omenească umplându-ne mințile cu firea Lui și numeroasele ei calități.

Aceasta nu înseamnă că noi nu vom mai păcătui niciodată, pentru că atâta timp cât noi suntem fizici noi rămânem supuși slăbiciunilor omenești. Totuși, noi nu trebuie să ne descurajăm în fața păcatelor noastre. Într-adevăr, noi trebuie să ne bucurăm că suntem preocupați de ele, pentru că fiind conștient de ele este primul pas în eradicarea lor.

Pavel ne mărturisește că el nu a obținut nici odată perfecțiunea în eforturile lui de a elimina păcatul din viața sa. Dar el ne dă perspectiva aceasta: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13-14).

Din cartea Evrei vin aceste cuvinte de încurajare: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:14-16).

„Și noi, dar...să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evrei 12:1-3).

Rugăciunea pe care Dumnezeu o va asculta

Dumnezeu cunoaște tot ce zicem și facem noi. Nici chiar o vrabie nu poate să cadă la pământ fără ca El să știe (Matei 10:29). Deci, când cineva se roagă lui Dumnezeu, El este conștient de cuvintele care se spun. Dar oare consideră El toate cererile care sunt îndreptate către El?

Nu întotdeauna! Să lăsăm Biblia să explice.

Mai întâi, să lăsăm Scripturile să explice:

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte” (Isaia 59:1-2).

Isus explică asemănător: „Când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata” (Matei 6:5).

Ce trebuie să facem atunci pentru ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile?

Isus a continuat: „ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosești aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați” (versurile 6-7).

Scripturile spun că rugăciunea publică este potrivită în anumite circumstanțe. Dar rugăciunile noastre trebuie să fie conversații sincere, confidențiale numai între noi și Dumnezeu.

Dumnezeu a promis să ne audă, dacă ne apropiem cu sinceritate de El

în această manieră, cu o atitudine de a căuta să facem voia Lui și cu bunăvoința de a lăsa Cuvântului Lui să ne conducă și să ne corecteze. „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul” (1 Petre 3:12).

Dumnezeu privește atitudinea noastră, inima noastră (1 Samuel 16:7), în loc de păcatele noastre din trecut. El poate vedea direcția în care vrem noi să mergem, și aceasta este ceea ce este important pentru El.

El se așteaptă ca noi să avem încredere că El ne aude și să ne bazuim pe judecata Lui. „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo” (Iacov 1:6).

Dumnezeu este în mod particular conștient de motivele noastre când ne rugăm. Dacă noi *vrem* cu sinceritate să facem ceea ce îi place Lui și ne rugăm corespunzător, El este încântat să ne asculte. El răspunde *conform cu judecata Lui*, conform cu ceea ce știe El că este cel mai bine pentru noi.

Regretabil, nu toată lumea se roagă din cele mai pure motive: „[voi] cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3). Dumnezeu nici măcar nu consideră cererile celor care sunt interesați numai în satisfacerea dorințelor lor proprii dar nu au interes de a face plăcerea Lui.

Dumnezeu se uită la atitudinea noastră. El știe de ce cerem noi, și cunoaște ce este în inimile noastre.

Rugăciunea este *esențială* în relația noastră cu Dumnezeu. Deci, ni se spune: „Bucurați-vă *întotdeauna*. *Rugați-vă* neîncetat [din obicei].

Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire

la voi” (1 Tesaloniceni 5:16-18). Când ne rugăm cu această atitudine Dumnezeu cu siguranță ne va auzi.

Transformarea noastră finală

Întregul proces de convertire afectează minunata *transformare* pe care Dumnezeu – prin Hristos și cu puterea Duhului Sfânt – o face în noi. Aspectul final și cel mai dramatic al transformării noastre va avea loc la învierea morților când se întoarce Isus.

Apostolul Pavel dezvăluie ce se va întâmpla atunci acelor discipoli „chemați, aleși și credincioși” ai lui Hristos: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, *dar toți vom fi schimbați*, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.

„Trâmbița va suna, *morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:50-54).

Daniel 12:2-3 de asemenea vorbește despre acest eveniment extraordinar: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Pentru a afla mai mult, te rugăm să ceri broșurile gratuite *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?] și *Cine este Dumnezeu?* [Who is God?].

În sfârșit, Pavel descrie concluzia minunată a tot ceea ce Dumnezeu face pentru noi: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filipeni 3:20-21).

Deci, Pavel îi scrie în Tit 2:12-14, „s-o rupem cu păgânitatea și cu poftetele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El s-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
South Africa: United Church of God, Southern Africa

P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa

Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,
Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Philippinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNIELE NEMEȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], care are preoți și congregații în toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Misiunea noastră este să proclamăm întregii lumi, ca un martor, evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratuit la revista The Good News (Vești Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zeciuile membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații în întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Preoții noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să ieși legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să ieși legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul tău ca să intri la locația noastră pe Web www.gnmagazine.org care îți dă acces la informații generale, numere mai vechi de The Good News [Vești Bune], broșuri gratuite și multe altele.

Toate broșurile se pot descărca de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .